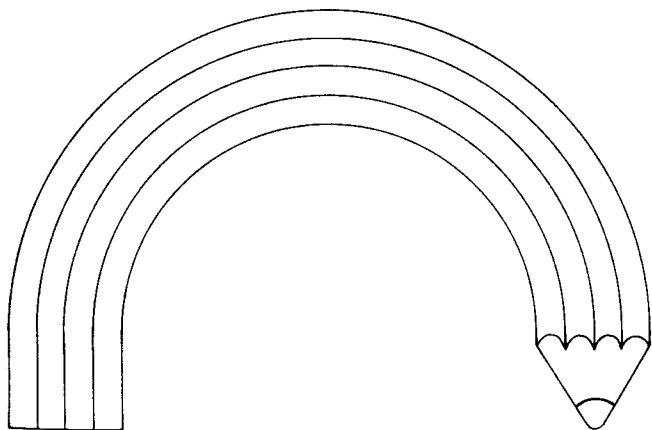

Răspunsuri la 125 de întrebări biblice

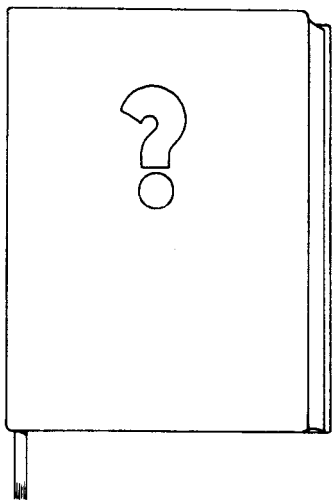
MANUAL PENTRU STUDIUL BIBLIC

I. Despre cuvîntul lui Dumnezeu	1–7	7
II. Despre ființa lui Dumnezeu	8–12	15
III. Despre creațiunea lui Dumnezeu	13–16	21
IV. Omul	17–23	25
V. Despre lege și despre păcat	24–34	33
VI. Despre făgăduințe	35–40	45
VII. Isus Hristos	41–53	55
VIII. Duhul Sfînt.	54–61	69
IX. Rugăciunea	62–70	77
X. Despre întoarcere și nașterea din nou	71–75	85
XI. Despre credință și urmările ei	76–83	91
XII. Adunarea nou-testamentală	84–92	99
XIII. Botezul	93–96	111
XIV. Cina Domnului	97–99	117
XV. Despre lucrurile viitoare	100–125	123

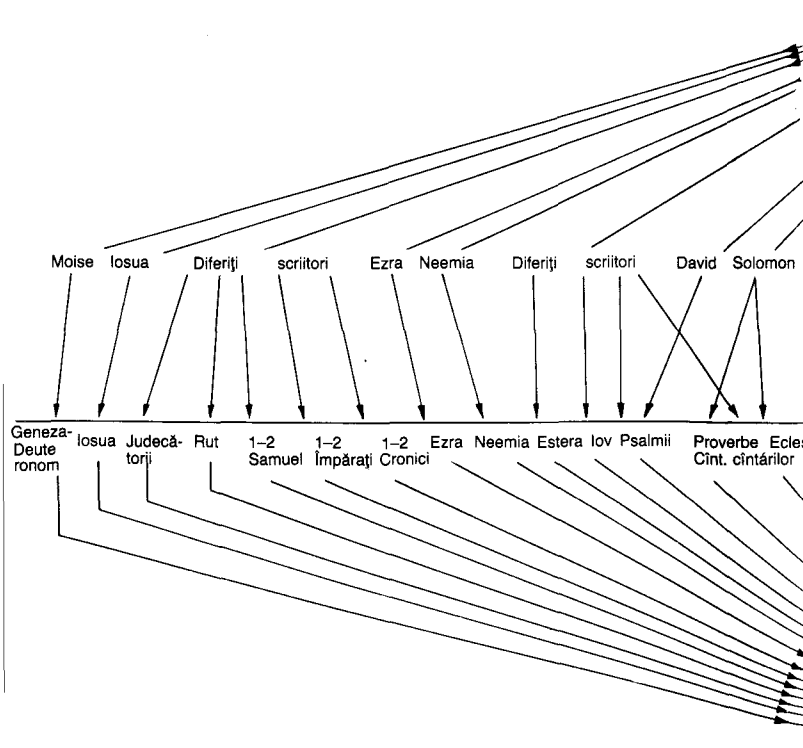
I. Despre cuvîntul lui Dumnezeu

1 Întrebare: Ce este Biblia?

Răspuns: Biblia este scrisoarea lui Dumnezeu către noi oamenii. Noi o numim »**Biblie**« (în grecește biblos = carte). Ea este cea mai bună, cea mai importantă și cea mai indispensabilă carte pentru toate timpurile și pentru toți oamenii. O numim »**Sfânta Scriptură**«, pentru că mesajul cuprins în ea este sfânt (de la Dumnezeu) și pentru că ea vrea să-i facă pe oameni fericiți și sfinți. 2Tim. 3,15, Rom. 1, 2.

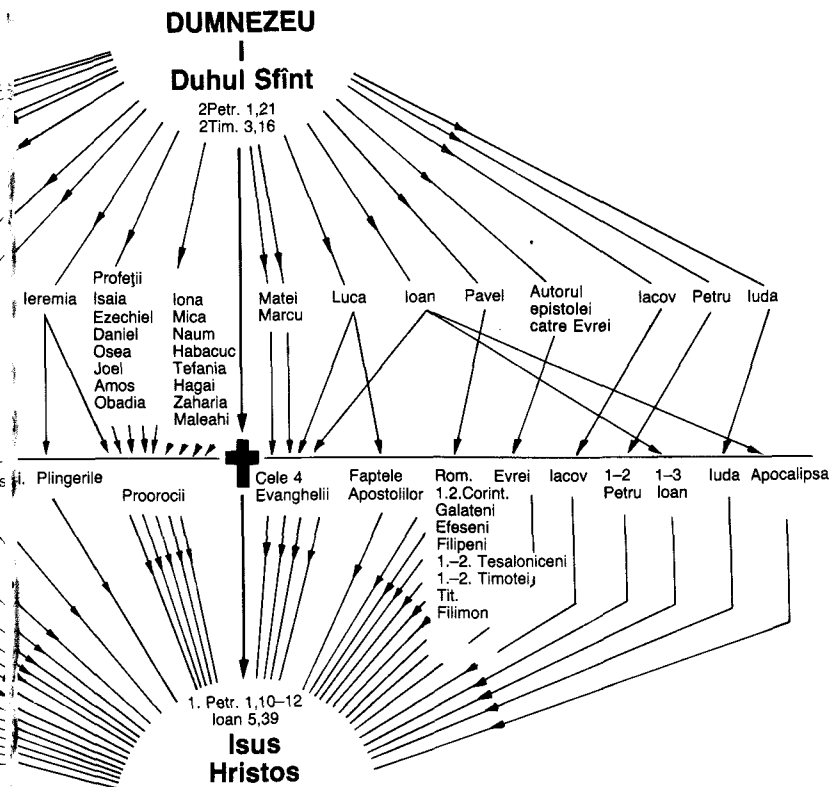
O numim »**Cuvîntul lui Dumnezeu**« pentru că prin ea ne vorbește Dumnezeu. **Isaia 48,18: Ioan 5,39 8,51: 7,38: 17,17: 7,17: Mat. 24, 35: Ps. 119,9.**

2 Întrebare: Cine a scris Biblia?

2

Răspuns: Biblia a fost scrisă de oameni pentru oameni în diferite timpuri și împrejurări. Biblia a fost scrisă de oameni care au fost călăuziți de Duhul Sfînt. Oamenii aceștia n-au pus în ea înțelepciunea lor proprie, ci adevărul descoperit de Duhul Sfînt. Rezultă deci că **Dumnezeu, prin Duhul Sfînt, este autorul Bibliei. 2Petr. 1,19-21 2Tim. 3,16-17: Gal. 1,11: 1Tes. 2,13.**

3 Întrebare: Prin ce cunoaștem că Biblia este cuvîntul lui Dumnezeu?

Răspuns:

1. Ne spune ea însăși (vezi întrebarea 8, răspunsul 4) **Ier. 22,29;23,29;29,28; Isaia 55,11 Ioan 7,16–17.**
2. Prin faptul că ceea ce a proorocit ea s-a împlinit. Luca 24,44: Ps. 22,1,6–8, 15–18 și 31 compară cu: Luca 4,18–19 Mat. 11,5 Isaia 55,1–12 compară cu Filip. 2,5–11 compară cu Mat. 2,5–6 Isaia 35,5 și 61,1–2 compară cu Mat. 27,39–46 și Ioan 19,24,28–30 Mica 5,1.
3. Biblia este cea mai veche carte din lume a cărei conținut nu și-a pierdut valoarea pînă în prezent. Și în zilele noastre ea impresionează pe orice cititor. În toate timpurile ea a exercitat o puternică influență asupra omenirii. Pe orice cititor care crede în conținutul ei, ea îl preschimbă și îl sfințește ca nici o altă carte. **Evr. 4,12; Rom.1,16–17;1Cor.1,18;Ps.119,50,92;Mat.24,35** compară cu Ier.36,2–6,21–23: **Ier. 15,16.**

Cu toate că cuvîntul lui Dumnezeu a fost urît de oameni și aruncat în foc, el există și astăzi în întregime și va rămîne pentru totdeauna.

Răspuns: Biblia se compune din 2 părți mari: Vechiul- și Noul Testament.

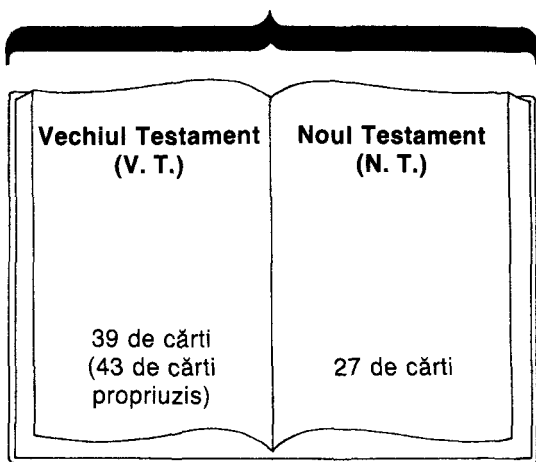
Vechiul Testament conține planul lui Dumnezeu de mîntuire (sub formă de profeții), iar Noul Testament are ca conținut împlinirea a acestui plan. Biblia se compune din 66 de cărți. 39 de cărți întîlnim în Vechiul Testament, iar 27 de cărți în Noul Testament. Cu toate că a fost scrisă de 30 pînă la 40 de autori într-un interval cam de 1600 ani, ea este totuși o unitate cu privire la conținut.

Vechiului Testament îi aparțin: 17 cărți istorice, 5 cărți didactice, și 17 cărți profetice. (De fapt ar trebui să considerăm nu o singură carte a Psalmilor, ci cinci, tot așa cum am considerat 5 cărți ale lui Moise, și nu doar una.)

Noului Testament îi aparțin: 5 cărți istorice, 21 cărți didactice și o carte profetică.

De adăugat este că aceste cărți istorice nu conțin numai fapte istorice, ci și învățături și profeții, iar cărțile didactice și profetice vorbesc și despre fapte istorice.

66 de cărți (propriuzis 70 de cărți)

5 Întrebare: Cum se succed cărțile Bibliei?

Răspuns:

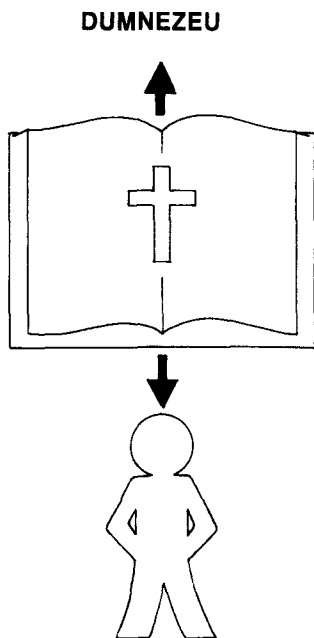
În Vechiul Testament

- 5 Cărți ale lui Moise
- 1 Cartea lui Iosua
- 1 Cartea Judecătorilor
- 1 Cartea Rut
- 2 Cărți ale lui Samuel
- 2 Cărți a Împăraților
- 2 Cărți a Cronicilor
- 1 Cartea Ezra
- 1 Cartea Neemia
- 1 Cartea Estera
- = **17 Cărți istorice**
- 1 Cartea Iov
- 1 Cartea Psalmilor (5 cărți)
- 1 Cartea Proverbele lui Solomon
- 1 Cartea Ecclesiastul
- 1 Cartea Cântarea Cântărilor
- = **5 cărți didactice** (Prop. 9 cărți)
- 1 Cartea Profetului Isaia
- 1 Cartea Profetului Ieremia
- 1 Cartea Plîng. lui Ieremia
- 1 Cartea Profetului Ezechiel
- 1 Cartea Profetului Daniel
- 1 Cartea Profetului Osea
- 1 Cartea Profetului Ioel
- 1 Cartea Profetului Amos
- 1 Cartea Profetului Obadia
- 1 Cartea Profetului Iona
- 1 Cartea Profetului Mica
- 1 Cartea Profetului Naum
- 1 Cartea Profetului Habacuc
- 1 Cartea Profetului Iefania
- 1 Cartea Profetului Hagai
- 1 Cartea Profetului Zaharia
- 1 Cartea Profetului Maleahi
- = **17 cărți Profetice**

În Noul Testament

- 1 Cartea Evanghelia după Matei
- 1 Cartea Evanghelia după Marcu
- 1 Cartea Evanghelia după Luca
- 1 Cartea Evanghelia după Ioan
- 1 Cartea Faptele Apostolilor
- = **5 cărți istorice**
- 1 Epistola lui Pavel către Romani
- 1 Epistola lui Pavel către Corinteni
- 1 Epistola lui Pavel către Galateni
- 1 Epistola lui Pavel către Efeseni
- 1 Epistola lui Pavel către Filipeni
- 1 Epistola lui Pavel către Coloseni
- 2 Epistole ale lui Pavel către Tesaloniceni
- 2 Epistole ale lui Pavel către Timotei
- 1 Epistola lui Pavel către Tit
- 1 Epistola lui Pavel către Filimon
- 1 Epistola (lui Pavel) către Evrei
- 1 Epistola lui Iacov
- 2 Epistole ale lui Petru
- 3 Epistole ale lui Ioan
- 1 Epistola lui Iuda
- = **21 cărți didactice**
- 1 Apocalipsa lui Ioan
- = **1 carte profetică**

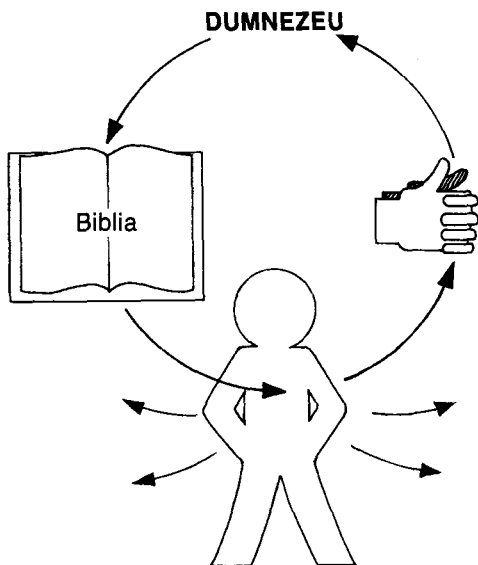
Răspuns: În mod esențial, Biblia vorbește despre ființa, despre voia și despre lucrarea lui **Dumnezeu**, despre păcatul și pierzarea omului, despre lucrurile de pe pământ care sînt trecătoare și despre lucrurile de dincolo care sînt veșnice, precum și despre mîntuirea care este în **Hristos**. Totodată ea ne învață **ce** să credem și **cum** să trăim. **Ps. 93,5a; Mica 6,8; Ecles. 12,13-14; Rom. 1,16; 1 Cor. 1,18; 2Tim. 3,15.**

7 Întrebare: Cum să citim Biblia?

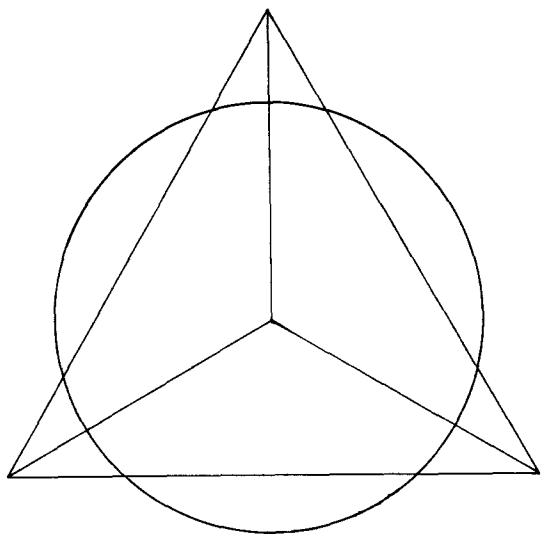
Răspuns: Să citim Biblia cu respect și într-un duh de rugăciune, ca să fim luminați prin Duhul Sfânt, să ne aplicăm nouă înșine învățăturile ei și în conformitate cu ele să credem și să trăim.

Ps. 119,9.105; Ioan 5,39; Rom. 15,4; Col. 3,16; Iacov 1,22; Apoc. 1,3; Fapt. 17,11; 1Tes. 2,13; Rom. 10,16; Evr. 4,2b; Mat. 4,4; 7,21; și 26-27; Rom. 2,13; Ioan 14,23.

II.

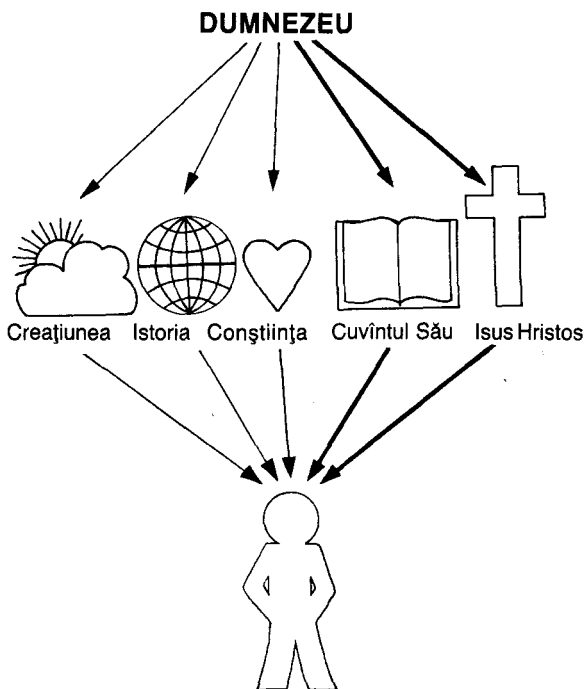
Despre Ființa lui Dumnezeu

8 Întrebare: În câte moduri ni s-a descoperit Dumnezeu?

Răspuns: În cinci moduri:

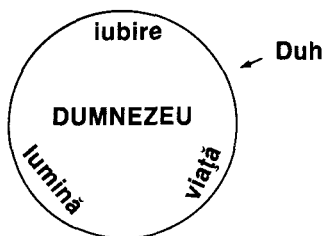
1. În **creațiune**: Ps. 19. 1-6; Ps. 104; Ecl. 3,11; Evr. 11,3; COL. 1,15-17; Rom. 1,19-20; Fapte. 14,15-17;
2. În **istorie**: Ps. 66,5-7; Ps. 136,10-25.
3. În **conștiința omenească**: Rom. 2,14-15.
4. În **Cuvîntul Său** (în **Biblie**): Rom. 10,17; 2Tim. 3,16; Luca 16,29 (comp. cu întrebarea 3, răspunsul 1).
5. În **Fiul Său**: Evr. 1,1-2; Ioan 17,3; 12,45; 14,7 și 9.

Întrebare: Ce știm în general despre Ființa lui Dumnezeu? 9

Răspuns: Dumnezeu este **ființa** care are o existență veșnică. El este Creatorul, Susținătorul și Stăpînul tuturor lucrurilor. **Ps. 77,13 și 16; 89,9; 147,5; Isaia 40,22; Ps. 104; Iov 12,7-10; Ecl. 3,14; (comp. întreb. 8, răspuns 1 și 2).**

1. **Dumnezeu este Duh**, adică: Dumnezeu n-are trup. El nu este legat de un trup ca noi oamenii. Astfel El poate să acționeze în același timp în diferite locuri. Cunoștințele sale sînt nemărginite. Păcatul și moartea nu au nici o influență asupra Sa. (compară cu întreb. 10 răspunsul 4 și întreb. 11, răspunsul 1) **Ioan 4,24; Ps. 139,7-10; 2Cor. 3,17.**
2. **Dumnezeu este Lumină**: Dumnezeu este cea mai curată, cea mai sfîntă și mai strălucitoare ființă. Lumina Sa este atît de strălucitoare încît îngerii Săi n-o pot suporta și cu atît mai puțin noi oamenii păcătoși. Lumina Sa străbate întreaga lume. Prin lumina Sa, El ne dă o cunoștință deplină asupra oricărui fapt sau eveniment în această lume, cît și cea mai profundă și adevărată fericire umană. **1 Ioan 1,5,7; Iacov 1,17; Ps. 36,9; Ioan 1,4-5 și 7-9; 8,12; Ioan 9,5; 12,35-36 și 46; 3,19; Psalm 139,11-12;.**
3. **Dumnezeu este iubire**: Dumnezeu se bucură de întreaga Sa creațiune. El vrea ca toate făpturile Sale să fie fericite și să nu piară. Vrea însă să-l fim recunoscători pentru marea Sa iubire și să-l răspundem tot cu iubire. **1 Ioan 4,7-9; și 16-19; 3,16; Ioan 3,16 15,13; 2Cor. 13,13; Rom. 5,8; 1Tim. 2,4;.**

10 Întrebare: Prin ce se deosebește Dumnezeu de creațiunea Sa?

Răspuns: Următoarele însușiri sînt caracteristice făpturii dumnezeiești:

1. **Dumnezeu este veșnic.** El nu are început, nici sfîrșit. **Ps. 90,1-2; 102,12.24-27; Prov. 8.25-27; Ioan 8,58; 1Tim.6,16; Col. 1,17.**
2. **Dumnezeu este invizibil.** 1Tim.6,16;1,17; **Rom. 1,20** (comp. cu întreb. 9, răspunsul 1 și 2).
3. **Dumnezeu este de neschimbat.** Noi oamenii ne schimbăm în multe puncte de vedere, dar felul de-a fi a lui Dumnezeu și dragostea lui sînt mereu aceleași. **Exod 3,14; Numeri 23,19; Deuter. 6,4; 1Sam.15,29; Ps. 102,25-27; Mal. 3,6; Evr. 1,10-12; 13,8; Iac. 1,17; Apoc. 1,8.**
4. **Dumnezeu este omniprezent.** Pentru El atît spațiul cît și timpul sînt nemărginite; el este pretutindeni și niciunde nu ne putem ascunde de el. **Ps. 139,1-12; Prov. 15,3; Ier. 23,23-24; Fapte. 17,27-28;.**
5. **Dumnezeu este atotștiutor.** Dumnezeu vede, știe și cunoaște tot în trecut, prezent și viitor. El își alege totdeauna cele mai bune mijloace și căi pentru îndeplinirea scopurilor Sale sfinte. Ele își ating totdeauna ținta. **Ps. 94,9; 1 Imp. 8,39b; Rom. 11,33-34; Ier. 16,17; Isaia 46,9-10; Daniel 2,20-22 și 28; Iov 15,8; 11,7; Isaia 42,9; Fapte 15,8; Rom. 16,27; 8,28.**
6. **Dumnezeu este atotputernic.** El poate să facă sau să nu facă orice ar vrea, cu sau fără ajutorul făpturilor Sale.
Ps. 115,3; Ier. 32,17.27; Dan. 2,20-22; 3,16-17; Geneza 18,14; Mat. 3,9; Iov 11,7; Efes. 1,19-22; Apoc. 4,11; Luca 1,37.

Răspuns: În deosebi două însușiri ne spun ceva despre Ființa morală a lui Dumnezeu:

1. **Dumnezeu este sfânt.** El n-are nici o legătură cu păcatul și iubește doar binele. El urăște răul. **Ps. 5,4; 1 Petru 1,16; Exod 20,5; Levit. 11,45; 19,2; Mat. 5,48; Habacuc 1,13.**

a) Din sfințenia Sa decurge **dreptatea lui Dumnezeu**. Toate hotărârile Sale sfinte sînt drepte. El numește bine ceea ce este bine și-l răsplătește. El numește rău ceea ce este rău și-l pedepsește. Dumnezeu cîntărește totul: gîndul, fapta și vorba tuturor oamenilor, într-un cîntar drept și-i apreciază pe oameni după ele.

Mînia lui Dumnezeu este o manifestare a dreptății Lui. **Iov 34,11-12 și 19-21; Prov. 16,2; Ps. 11,4; Fapte. 10,34; 17,31; Rom. 2,6-11; Apoc 16,5; Prov. 17,3; 24,12; 5,21; Ps. 66,10; Ecles. 11,9; Rom. 12,19; Deuter. 4,24; 1 Sam. 16,7.**

b) **Veridicitatea lui Dumnezeu** este de asemenea o urmare a sfințeniei Sale. Dumnezeu este într-u totul un adevăr absolut. El nu înșeală pe nimeni, ci împlinește ceea ce a făgăduit. **Numeri 23,19; Deuter. 32,4; Mat. 24,55; Ps. 33,4; Ioan 14,6; 18,37; Evr. 6,18; 1 Sam. 15,29.**

2. **Dumnezeu este îndurător și milostiv.** În dragostea Sa față de oameni El revarsă peste ei multe și nemeritate binefaceri și, celor ce păcătuiesc, le iartă vina și pedeapsa. **Exod 34,6-7; Deuter. 4,31; Ioan 3,16; Mat. 5,45; Rom. 3,23-25; Ps. 86,15; 103,3-5; 8-13; Evrei 4,15-16.**

- a) În îndurarea și milostenia lui Dumnezeu este legată și **credincioșia** Sa. Dumnezeu își împlinește cu credincioșie făgăduințele, dar trimite la timp și pedeapsa cu care amenință oamenii. **Deuter. 32,4; 7,9; Faptele. 13,34; Evr. 10,23; 11,11; 1Cor. 1,9; 10,13; 2Cor. 1,18; 1Tes. 5,24; 2Tes. 3,3; 2Tim. 2,13; 1Iaon 1,9; Apoc. 19,11;.**
- b) Un alt efect al Harului Său este **răbdarea** Sa. În dragostea Sa Dumnezeu îi suportă pe păcătoși cu multă răbdare, le amână pedeapsa meritată și așteaptă întoarcerea lor. **Ps. 103,8; Exod 34,6; Rom. 2,4; 11,22; 2Petru 3,9,15; Ps. 86,15; 145,8; Naum 9,17; Naum 1,31 Isaia 48,9; Numeri 14,18; Romani 9,22;.**

12 Întrebare: Ce știm despre trinitatea lui Dumnezeu (despre Sfânta Treime)?

Răspuns: Treime este mai mult decât trinitate. Dumnezeu se descoperă în trei persoane,

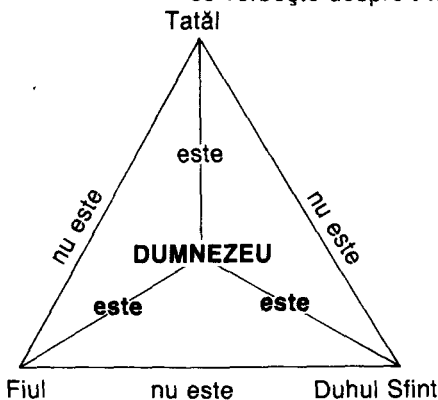
● ca **Tată** (vezi capit. 2).

● ca **Fiu** (vezi capit. 7),

● ca **Duh Sfânt** (vezi capit. 8).

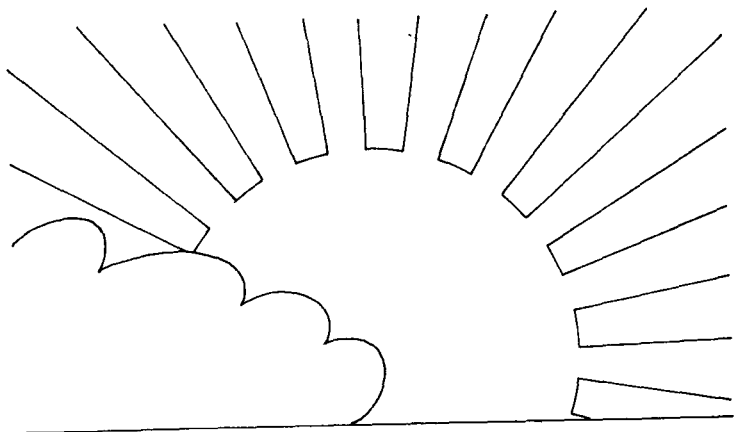
În unele locuri Vechiul Testament îl arată ca **Tată**: Deuter. 32,6; Isaia 63,16; Mal. 1,6; Adesea se vorbește despre **Fiul** care va veni: **Isaia 9,6;**

7,14; (vezi capit. 6); și despre **Duhul** de viață: **Ezec. 36,26-27.** Și mai clar este dovedită trinitatea lui Dumnezeu în Noul Testament: **Mat. 3,16-17; 28,19; m 2Cor. 13,13.** Învățătura despre trinitatea lui Dumnezeu rămîne o taină pe care n-o putem pătrunde, în care, însă, ar trebui să credem.

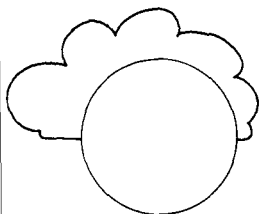
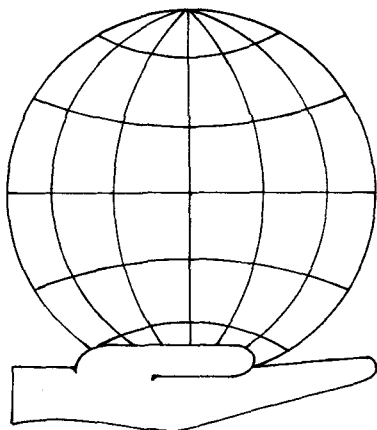
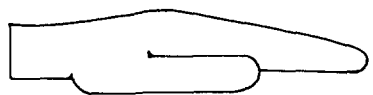
III.

Despre creațiunea lui Dumnezeu

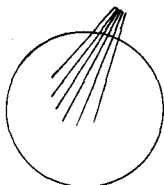

13 Întrebare: Cum se manifestă lucrarea lui Dumnezeu în natură?

Răspuns: Lucrarea lui Dumnezeu în natură se manifestă în crearea lumii, în susținerea și stăpânirea ei. O caracteristică a lui Dumnezeu este de-a face ceva din »nimic«. Cuvîntul și voința lui se transformă în fapte. Puterea Sa constă în Cuvîntul pe care El îl rostește. Ioan 1.1-4; (vezi și minunile lui Isus) **Ps. 115,3; Evr. 11,3; Fapte. 4,24; 17,24; Rom. 4,17 b** (vezi întreb. 9, cap. 1).

La început

a I-a zi

a II-a zi

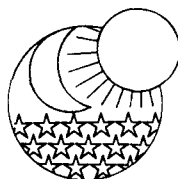

a III-a zi

Întrebare: Cum a decurs creația? 14

Răspuns: »La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul«, Geneza 1,1. Din acest moment procesul creației a mai durat șase zile. În ziua a șaptea Dumnezeu s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Geneza 1,1-31; 2,1-3 și 7 Și 21-24; 2Petr. 3,5;

- În **ziua întâia** a fost făcută **lumina**. Deoarece corpurile cerești și constelațiile au fost făcute (create) doar în ziua a patra, această lumină trebuie să fi fost cutotul altfel. Geneza 1,3-5; compară cu 1,14-19;
- În **ziua a doua** a fost creată **atmosfera**. În aceeași zi **Dumnezeu a despărțit apele de deasupra întinderii de apele de sub întindere**. Gen. 1,6-8;
- În **ziua a treia** Dumnezeu a **despărțit uscatul de ape**. Au luat ființă **mările, lacurile, râurile și uscatul**. Apoi Dumnezeu a făcut să apară **plantele, iarba, pomii și copacii**, fiecare după soiul lor. Geneza 1,9-13;
- În **ziua a patra** Dumnezeu a creat **soarele, luna și întreaga constelație** (luminătorii cerului). Geneza 1, 14-19.
- În **ziua a cincea** Dumnezeu a creat **peștii** toate viețuitoarele care se mișcă în ape și mări, după soiurile lor și toate soiurile de **păsări (soiuri = specii)** Gen. 1, 20-23.
- În **ziua a șasea** Dumnezeu a creat **viețuitoarele pământului**, toate după speciile lor. Iar **ca coroană a întregii creațiuni** Dumnezeu a zis: »Să facem OM după chipul Nostru și după asemănarea Noastră.« Despre crearea omului se vorbește de trei ori: Gen. 1,24-27; 2,21-23; 2, 7-8.
- În **ziua a șaptea** Dumnezeu s-a odihnit de toate lucrările Sale. Gen. 2,1-3; comp. cu Exod 2,11. (vezi întrebarea 27, aliniatul 4).

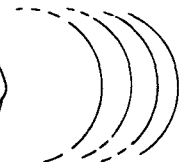
a IV-a Zi

a V-a Zi

a VI-a Zi

a VII-a-Zi

15 Întrebare: Cum erau lucrurile cînd le-a făcut Dumnezeu?

Răspuns: Toate cele făcute de Dumnezeu erau (au fost) foarte bune și desăvîrșite. Un Dumnezeu desăvîrșit n-ar fi putut să le conceapă altfel. Geneza 1,4.10.12.18.21.25 și 31.

16 Întrebare: Pentru ce a făcut Dumnezeu Lumea?

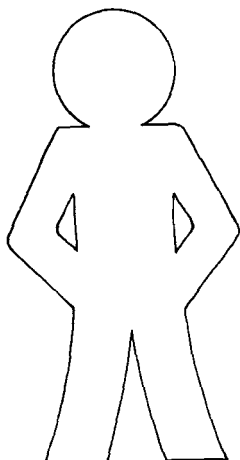
Răspuns:

Dumnezeu a făcut lumea ca locuință pentru oamenii pe care i-a creat după chipul și asemănarea Sa. Geneza 2,15; Isaia 45,18;

IV.

Omul

17 Întrebare: Ce este omul?

Răspuns: Omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta reiese în primul rând prin faptul că omul este o personalitate gânditoare și morală. Cu toate că Dumnezeu este nemărginit, iar omul mărginit omul posedă totuși însușiri ale personalității care sînt asemenea celor ale persoanei dumnezeiești: **gîndirea** Gen. 2,19-20; 3, 8; **simțirea** Gen. 3,6; **voința** Gen. 3,6-7;. După 1Tes. 5,23;, omul este și el o trinitate care constă din trup, suflet și duh. Dar pentru că Dumnezeu este DUH (Ioan 4,24), natura omului împărțită în cele trei dimensiuni, nu poate fi confundată cu chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care este duhovnicească și cuvintele »suflet și duh« sînt întrebuițate în Biblie fără deosebire cînd se referă la om (Iov 7,11; 1Cor. 5,5; Evr. 10,39), totuși în unele locuri distincția este evidentă. Se spune că pot fi despărțite unul de altul (Evr. 4,12) și sînt chiar despărțite, cînd e vorba de **moartea** și **învierea** trupului omenesc. Trupul este îngropat ca trup duhovnicesc (1Cor. 15,44). Deosebirea între cele două expresii pare a fi următoarea: duhul este acela care »știe« (1Cor. 2,11) și care este capabil să aibă cunoștința despre Dumnezeu și părtășie cu EL (IOV 32,8; Prov. 20,27 comp. cu Ps. 18,29), pe cînd sufletul este sediul sentimentului, al dorinței, al emoției și al voinței omului. Mat. 11,29; 26,38; Ioan 12,27; **Gen. 1,27; Ps. 119,73a; 1Tes. 5,23; Evr. 4,12; Gen. 2,7; 1Cor. 15,45-47; Ecles. 12,7.**

Răspuns: Sîntem convinși de acest lucru deoarece credem în conținutul Bibliei și acesta este pentru noi adevărul absolut. Citim în Biblie că trupul acesta supus putrezirii va fi îmbrăcat în neputrezire (1Cor. 15,53–54). Duhul și sufletul se vor întoarce la Dumnezeu. În continuare aflăm că, după moarte, credincioșii vor fi la Hristos, iar cei necredincioși vor fi supuși judecății lui Dumnezeu. **Iov 19,25-26; Ecl. 12,7; 2Cor. 5,1-10; Rom. 14,7-10; 1Tes. 4,17b; 1Tes. 5,23; Fil. 2,10; Rom. 8,23;**

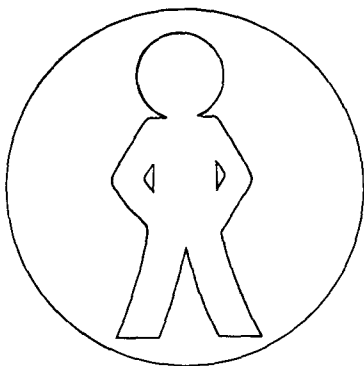
La 1Cor. 15,35-38a citim:

Cineva va zice: - Cum vor învia morții? Cu ce trup se vor întoarce?

—Nebun ce ești! Oare ce sameni tu nu moare mai întîi, iar apoi înviază? Cînd sameni, sameni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întîmplă: fie de grîu, fie de altă sămînță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup după cum voiește . . . «

19 Întrebare: Care au fost primii oameni?

Răspuns: **Primii oameni au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.** Ei au fost făcuți **fără păcat**, ÎL cunoșteau și ÎL iubeau pe Dumnezeu și erau într-u totul de acord cu voia Lui. Ei au trăit în paradis într-o fericire cu Dumnezeu și cu făpturile Sale. Dumnezeu le-a dat voie liberă ca să se hotărească **pentru sau împotriva** Lui. El le-a dat posibilitatea să se înmulțească și să stăpânească asupra tuturor animalelor. **Gen. 1,27-31; 2,7-8 și 18-22; Geneza 9,1-7.**

**Întrebare: Cum s-a ajuns la
căderea în păcat?**

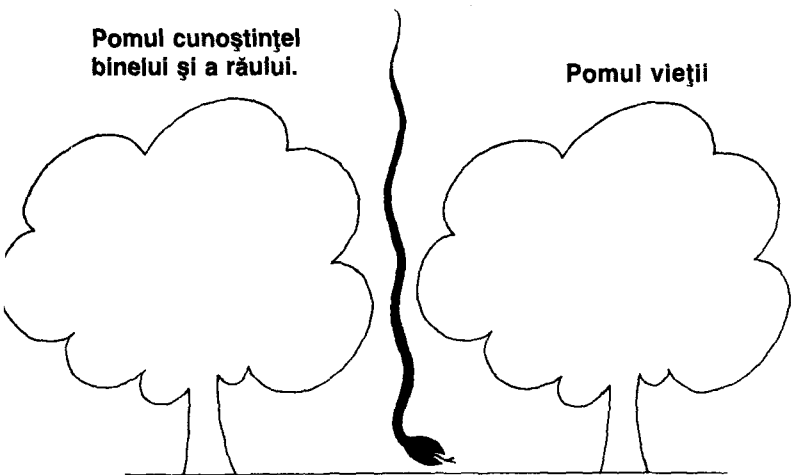
20

Răspuns: Adam și Eva au dat ascultare lui Satan.
(Lucifer, căpetenie de îngeri căzut de la Dumnezeu, vezi Isaia 14,12). Acesta le-a vorbit în chip
de șarpe și i-a îndemnat la neascultare de Dumnezeu.
Ei au cedat ispitirii lui, au călcat porunca
lui Dumnezeu, și au mâncat din fructul oprit.

Gen. 2,16-17; 3,1-6; Iac. 1,13-15; 2Cor. 11,3.

**Pomul cunoștinței
binelui și a răului.**

Pomul vieții

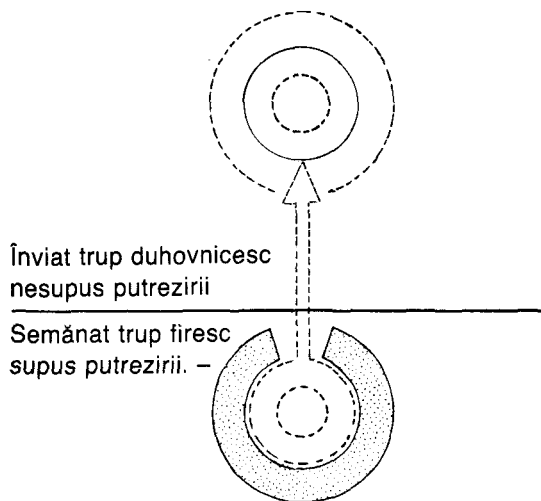
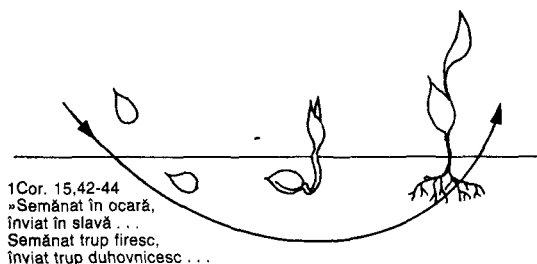

21 Întrebare: Care au fost urmările căderii în păcat?

Răspuns: Urmările căderii în păcat au fost:

1. **Izgonirea din rai.** Aceasta a însemnat pentru Adam și Eva pierderea părtășiei cu Dumnezeu și a fericirii din paradis. Gen. 3,23-24.
2. **Blestemul asupra pământului și pedepsirea omului.** Prin aceasta durerea, suferința și moartea, stări necunoscute de om pînă atunci, devin soarta fiecărui om Gen. 3,16-19. Excepție de la necesitatea pedepsei de-a muri fac numai:
 - a) **Enoh**, care a fost răpit Gen. 5,24
 - b) **Ilie**, care a fost luat în cer într-un car de foc 2Împ. 2,1 și 11-12;
 - c) **Credincioșii de la sfîrșit**, care vor avea parte la răpirea întregii adunări a lui Hristos. Aceștia nu vor mai muri, ci vor fi preschimbați și-L vor întâmpina pe Isus Hristos pe norii cerului Ioan 5,24; 1Tes. 4,15-17; 1Cor. 15,51-52.
3. **Obligativitatea de-a păcătui și conștiința rea.** Prin păcatul primilor noștri părinți a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea. Moartea a trecut la toți oamenii fiindcă toți au păcătuț. Rom. 2,15; 5,12-21.
4. **Dorința după mîntuire și pierzare** este urma-rea căderii în păcat. În sinea lui omul nu se simte una cu păcatul, ci caută să scape de sub stăpînirea lui. Prin aceasta el este nefericit și dorește mîntuirea și pacea.
Rom. 5,12 și 18-19; 7,24; 1Cor. 15,21-22; Gen. 3,7-24; Rom. 6,16-18 și 23; 8,19-23.

Răspuns: Moartea este sfârșitul existenței trupești. Ea aduce omenirii nespuse de multă durere, dar tot ea deschide credincioșilor intrarea într-o existență desăvârșită. **Ecl. 12,7; Gen. 3,19; Rom. 6,23; Fil. 1,21; 1Cor. 15,55-57; Rom. 5,12; Evr. 9,27; 1Corinteni 15,42-44.**

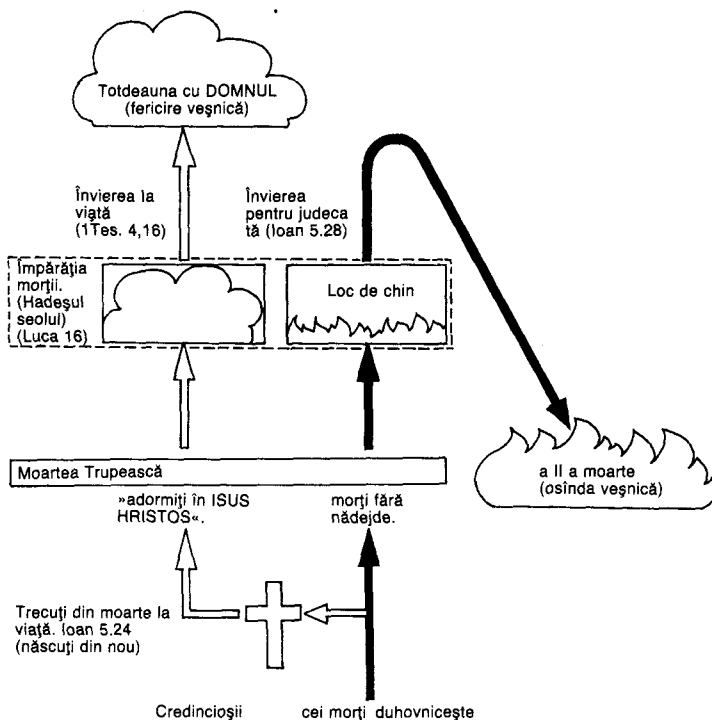
23 Întrebare: Unde sînt morții?

Răspuns: Scriptura ne învață că după moartea omului, sufletul și duhul lui merg în împărăția morților. Acolo sînt două locuri:

1. Un loc de așteptare pentru **cei fără Dumnezeu** (evreește = șeol; grecește = hades) Evr. 10,27; Luca 16,23-29.
2. Un loc de așteptare pentru **credincioșii adormiți**: **Isaia 57,2; Apoc. 14,13; Dan. 12,13; Luca 16,22;23,43; Evr. 4,10; Fil. 1,23.**

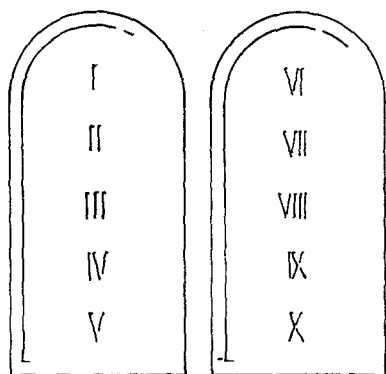
Acolo sînt păstrați morții,

1. fie pentru **învierea la Judecata de Apoi** Apoc. 20,11-15
2. fie pentru **învierea la viață**: Ioan 11,25-26; **5,28-29; 1Tes. 4,16c.**

V.

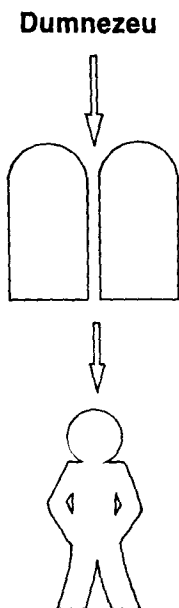
Despre lege și despre păcat

24 Întrebare: Ce este Legea?

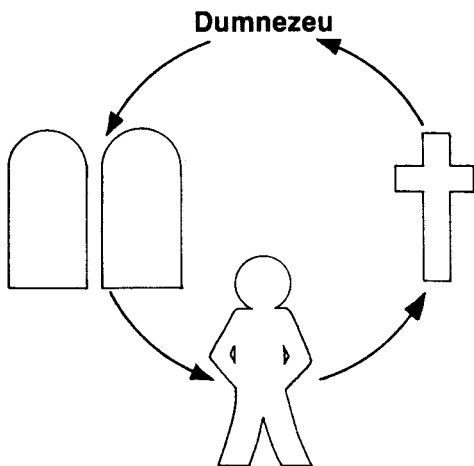
Răspuns: Ca ființe omenești, sîntem confrunțați în lume cu legi ale naturii, cu legi de stat, dar și cu o lege a lui Dumnezeu așezată în inima oamenilor. Ea a fost dată și sub formă scrisă poporului Israel. Despre această lege dumnezeiască vrem să vorbim aici. Ea a fost dată pentru ca omul să recunoască voia lui Dumnezeu și să-și orienteze viața în mod liber după aceasta (compară cu întreb. 32, și 33).

Ps. 119,9.92.105; Isaia 48,18; Mat. 7,21; Rom. 12,2.

Întrebare: Cu ce scop a fost dată legea de Dumnezeu? 25

Răspuns: Dumnezeu a dat legea pentru a stabili în mod lămurit păcatul ca vină personală. Fără Lege omul n-ar fi cunoscut păcatul. Prin luarea la cunoștință a acesteia el prevede primejdia păcatului și recunoaște că prin puterea lui proprie n-o poate birui, deci ca atare nu poate împlini cu forțe proprii nici Legea. Prin aceasta el are nevoie de Isus Hristos, Împlinitorul Legii. Aflăm din Biblie că »Legea este un îndrumător către Hristos.« (Îndrumător = paidagogos – în lb. greacă). Îndrumătorii, în lumea greco-romană, aveau sarcina de-a educa copiii de la o anumită vîrstă pînă la majorat. La intrarea în majorat îndrumătorul își încheia funcția de didact asupra copilului, iar ascultarea devenea din acel moment numai o problemă între tată și fiu. **Rom. 3,20; 7,7,12-13 și 24-25; 5,13; Rom. 4,15; Evr. 10,3-7; 1Tim. 1,8; Gal. 3,19-24.**

26 Întrebare: Care sînt principalele legi ale lui Dumnezeu?

Răspuns: Legii îi aparțin, în primul rînd cele zece porunci, așa numita **lege morală** și, în al doilea rînd, diferitele orînduiri ale lui Dumnezeu cu privire la jertfe, la curățiri și la slujba dumnezeiască, așa numita **lege ceremonială**.

Legea morală trece dincolo de timp și de granițele țării lui Israel și are o mare însemnătate și pentru alte popoare. **Legea ceremonială** stabilește **poziția deosebită a lui Israel față de Dumnezeu**, dependența de El pînă și în cele mai mici lucruri. (Comp. cu întreb. 32: Ps. 19,7-11; **119,9**; și 119,44-48 și 66.72) **Exod 34,6-7; Lev. 19,2.18b**; Deuter. 4,2.7-10; 5,26; 6,4-8; 7,6-8a; **10,12**; 8,2b; 30,11 și 14; **Mica 6,8**; **Ecl. 12,13-14** (compară cu întreb. 6); **Ps. 119,92.105.140-142.160.165**.

Observații:

Privire generală asupra **legii lui Dumnezeu** (Exod 20 pînă la Deuter. 27)

1. **Cele zece porunci**, recapitularea și explicarea acestora: Exod 20,1-17; Levetic 19; Deuter. 5,6 și 10.

2. Legi cu privire la **cortul întîlnirii** și la **întocmirea acestuia**:

Legea altarului: Exod 20,24-26

Intocmirea: Exod 25-31; și 35-40; Numeri 8-10;

3. **Legi preoțești**:

Alegerea și îmbrăcăminte: Exod 28 și 39 Numeri 15,37-41.

Sfințirea preoților, slujba preoțească ereditară: Exod 29,1-37; Levetic 8-10

Curățirea preoților; Levetic 21

Intrarea în locul prea sfînt: Levetic 22

Diferite slujbe: Numeri 3,40-4,49;

Legea leviților: Numeri 8,14-26

Slujba și susținerea preoților: Numeri 18

Legea nazireatului: Numeri 6

4. Legea jertfelor:

Jertfa pentru cortul întâlnirii: Exod 30,11-16;
25,1-9;

Jertfa de fiecare zi: Exod 29,38-46; 30,1-10;
Numeri 28,1-8.

Cele șase jertfe principale: Levetic 1,10; Numeri 8,8-13;

Locul pentru jertfe și deosebite orînduiri: Levetic 17

Jertfa fără cusur: Levetic 22,17-25; Deuter. 17,1.

Întîiul născut: Levetic 27,26-27; Deuter. 15,19-23;

(comp. cu Exod 13) Deuter. 21,15-17;.

Zeciuurile: Levetic 27,30-33; Numeri 18,18-25;
Deut. 14,28; 26,1-15 comp. cu Mal. 3,8.10;.

Darurile căpeteniilor semințiilor la sfințirea cortului: Numeri 7

Jertfa de Sabat: Numeri 28, 9-10

Vaca roșie: Numeri 19

Jertfe deosebite: Deuter. 12,4-15.

Darurile celor dintîi roade pentru leviți:
Deuter. 18,1-8

Deuter. 26,1-15

Juruințe față de Dumnezeu: Deuter. 23,21-23.

5. Sărbători deosebite:

Legea sărbătorilor: Exod 23,10-19

Cele șapte sărbători principale ale lui Jahve:
Levetic 23; Deuter. 16,1-17; Numeri 28,26-31;
Numeri 29,1-39;.

Sabatul și anul de veselie: Levetic 25,5; Deuter. 15,1-11;.

Legea paștelui: Numeri 9,1-14; 28,16-25
(comp. cu Exod 12)

Porunci cu privire la Sabat: Exod 31,12-17;
Numeri 15,32-36;.

6. Legea protejării omului, animalelor și a proprietății

Legea cu privire la robi: Exod 21, 1-11; Levetic 25,35-55; Deuter. 23,15-16;.

Omor și lovitura de moarte aplicate omului și animalelor: Exod 21,12-36; Levetic 24,17; Numeri 35,9-34; Deuter. 19,1-13; 21,1-9; Furt și pagubă adusă proprietății străine: Exod 22,1-7; Levetic 24,18-21; Deuter. 24,7 Defăimare a aproapelui (învinovățire): Exod 22,7-15;

Delicte sexuale: Exod 22,16-17.

Purtarea, în general, față de oameni, aproapele: Exod 21,12-23,9.

Ochi pentru ochi dinte pentru dinte: Levetic 24,19-20.

Ocrotirea săracului: Levetic 25,35-55; Deuter. 24,10-15.

Ocrotirea străinului și a orfanului: Deuter. 24,17-22; 27,19.

Ocrotirea fratelui: Levetic 25,25-28.35-43; Deuter. 15,12-18; 22,1-4; 23,19-20.

Dezlegarea de oameni: Levetic 27,1-8;

Ocrotirea orbului: Deuter. 27,18.

Legea căsătoriei: Numeri 5,11-31; Deuter. 21,15-17; 22,13-29; 24,1-5; 25,5-12; Levetic 20,10-21;.

Juruințe: Numeri 30

Loc de refugiu în caz de lovitură de moarte: Numeri 35,9-34; Deuter. 19,1-13;.

Dreptul la moștenire al fetelor: Numeri 26,33; Numeri 27,1-11;.

Anul de iertare: Deuter. 15,1-11.

Fiii neascultării: Deuter. 21,18-21; 27,16.

Legea pentru ocrotirea animalelor: Deuter. 22,1-7 și 10; 25,4.

Măsuri de ocrotire la zidirea casei: Deuter. 22,8.

Măsuri de pază la sădirea viei: Deuter. 22,9; 23,24.

Împerecheri interzise: Deuter. 27,20-23 (incest).

Interzicerea curviei: Deuter. 23,17-18.

7. Diferite **reglementări** cu privire la curățire Levetic 11-15

Păcate grele în viața de familie, adulter, pîngărirea animalelor: Levetic 18; 20,10-21.

Curățire la atingerea cu un mort etc.: Numeri 19.

Reglementări cu privire la mâncare: Deuter. 14
Cel condamnat la spânzurătoare să nu rămână
atârnat de lemn în timpul nopții: Deuter.
21,22-23.

Legi cu privire la părtășia poporului: Deuter.
23,2-17.

Legi cu privire la lepră: Deuter. 24,8-9; Levetic
13 și 14.

8. Legi cu privire la **slujba dumnezeilor străini**:
Comportarea față de dumnezei străini: Exod
23,20-33; 32,1-14.

Împotriva slujirii lui Moloh: Levetic 18,21; 20,1-
6;

Omorîrea cu pietre a hulitorilor lui Dumnezeu:
Levetic 24,10-16.23.

Distrugerea cultului păgînesc: Deuter. 12,1-3;.
Serviciul divin numai în anumite locuri: Deuter.
12,4-14.

Împotriva proorocilor mincinoși: Deuter. 13,1-
11.

Avertizarea cu privire la vrăjitorie și la ghicito-
rie: Deuter. 18,9-14.

9. **Legi deosebite:**

Judecători drepți: Deuter. 16,18-20; 17,8-13.
Lege pentru împărat: Deuter. 17,14-20.

Greutăți false: Deuter. 25,13-16; Levetic
19,35-37.

Împotriva martorilor mincinoși: Deuter. 19,15-
21.

Legea războiului: Deuter. 20; 21,10-14.

Cearta în fața judecății: Deuter. 25,1-3.

Numărarea și așezarea semințiilor: Numeri
1-3.

Împărțirea țării, așezarea semințiilor: Numeri
26 și 32-35.

27 Întrebare: Ce cuprind cele zece porunci?

Răspuns: **Exod 20,2-17; Deuter. 5,6-18.**

Patru porunci se referă la purtarea noastră față de **Dumnezeu** și șase porunci la purtarea față de oameni. **PRIMA** poruncă tratează despre **persoana lui Dumnezeu**, Ea interzice idolatria și cere teamă față de Dumnezeu și iubire față de El. **Mat. 22,37; Deuter. 6,5; 10,12; Mat. 4,10; 1 Ioan 5,21.**

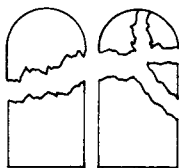
A DOUA poruncă tratează despre **cinstirera lui Dumnezeu**. Ea oprește orice fel de închinare la icoane și cere ca Dumnezeu să fie adorat și cinstit așa cum este amintit în cuvîntul Său: **Ioan 4,24; Ps. 97,7; Rom. 1,22-25; Isaia 40,25; A TREIA** poruncă vorbește despre **numele lui Dumnezeu**. Ea interzice orice folosire abuzivă a numelui lui Dumnezeu și cere înaltă stimă și respect față de EL. **Gal. 6,7; Ps. 111,9-10; 48,10; 34,3. A PATRA** poruncă vorbește despre **ziua de odihnă a lui Dumnezeu**. Ea interzice orice muncă prin care Sabatul ar fi profanat și cere ca după șase zile de muncă, o zi să fie închinată lui Dumnezeu. **Exod 31,12-17; Geneza 2,2-3; Deuter. 5,12-15** (compară cu întreb. 14, paragraful despre ziua a șaptea.). **A CINCEA** poruncă vorbește despre **datoriile copiilor** față de părinți. Ea interzice orice desconsiderare a părinților și cere ca ei să fie cinstiți și să li se dea ascultare. **Col. 3,20; Efes. 6,1-3; Prov. 1,8-10; 6,20; 20,20; 30,17; Levetic 20,9; Deuter. 21,18-21; 27,16. A ȘASEA** poruncă interzice vărsarea de **sînge omenesc**. **Geneza 9,6; Mat. 5,21-22; Rom. 12,19-20; 1 Ioan 3,15. A ȘAPTEA** poruncă interzice **desfrîul** în gînduri, în cuvinte, în fapte. **Mat. 5,8 și 27 și 28. Mat. 15,19; Efes. 5,3-4; A OPTA** poruncă interzice păcatul față de **proprietatea aproapelui**.

Efes. 4,28; Evrei 13,5a. A NOUA poruncă interzice **dezonorarea aproapelui**. **Zaharia 8,16-17; Efes. 4,25; 1 Petru 2,1; Ps. 101,5. A ZECEA** poruncă interzice orice **dorință după averea și bunurile aproapelui** (lăcomia). **1Tim. 6,6-8; Iacov 1,14-15; Evrei 13,5.**

Întrebare: Putem să ne ținem și respecta aceste legi?

28

Răspuns: Nu, noi nu putem. Păcatul este așa de adânc rădăcinat în noi că nici îndemnul, nici disciplina, nici pedeapsa și nici chiar cea mai sinceră voință și cea mai mare străduință nu pot să desrădăcineze păcatul în noi, nici să-i sfărîme puterea. Vezi întrebarea 21, răspunsul 2 și 3. **Ps. 14, 2-3; 53, 1-3; 55,19; Ecl. 7,20; Prov. 20,6-9; Ios. 24,19; Ier. 13,23; Rom. 7,14-24.**

Întrebare: Cum numește cuvîntul lui Dumnezeu călcarea poruncilor dumnezeiești?

29

Răspuns: Acest act de nerespectare și încălcare a poruncilor lui Dumnezeu este numit în Biblie, păcat. Orice neascultare a omului față de Dumnezeu în gînd, în faptă, în vorbă este numită păcat. **Mat. 7,16-21; 1Ioan 2,15-16; Rom. 8,7-8; 1Ioan 3,4; 5,17; Iac. 4,4.17.**

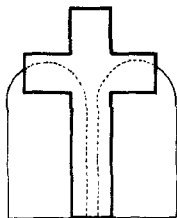
Întrebare: Ce pedeapsă are, ca urmare, călcarea poruncilor lui Dumnezeu?

30

Răspuns: Pedeapsa păcatului este moartea și osînda veșnică. (Compară cu întrebarea 21, răspunsul 2 și întrebarea 23) **Ps. 5,4-6; Ioan 3,36; Rom. 2,5-6 și 11-12; 6,23; 5,12.18; Ezechiel 18,4b.20.**

31 Întrebare: Cine ne poate scăpa de lege și de pedeapsa ei?

Răspuns: Isus Hristos este împlinitorul legii. Prin jertfa morții Sale, El a suferit și pentru noi pedeapsa pe care am meritat-o. Dacă în acest moment credem că El a împlinit, pentru noi, toată dreptatea și că a murit pentru păcatele noastre, vom fi socotiți dreți înaintea lui Dumnezeu și nu vom fi judecați (vezi cap. 10, despre întoarcere și nașterea din nou). **Isala. 53,4-6; Mat. 11,28; Marcu 16,16; Ioan 3,16-18; 6,47; 1,12; 20,31; 1,29; Rom. 10,4; 5,1.2 Și 19; 3,21-28; 4,5; 8,3-4; Gal. 3,13; Filim. 3,9; 2Cor. 5,21; 1Petru 1,18-19; 1 Ioan 5,13; Apoc. 1,5; 1 Ioan 1,7; 2,2.**

**Întrebare: Este, prin aceasta,
scoasă Legea cu totul din
funcțiune pentru creștini?**

32

Răspuns: Da, legea scrisă, drept cale a neprihănirii – adică tot ceea ce a fost necesar pentru a ajunge în această stare (ritualul, jertfa) – și-a pierdut valabilitatea pentru noi. Duhul Sfânt, lucrând în lăuntrul credincioșilor, îi îndeamnă și le dă puterea să împlinească tot restul Legii de bună voie. **Ioan 7,17; 14,15 Și 23; 15,10; Ioan 5,3; Levetic 19,2.**

33 Întrebare: Care este porunca nouă pe care ne-o dă Isus?

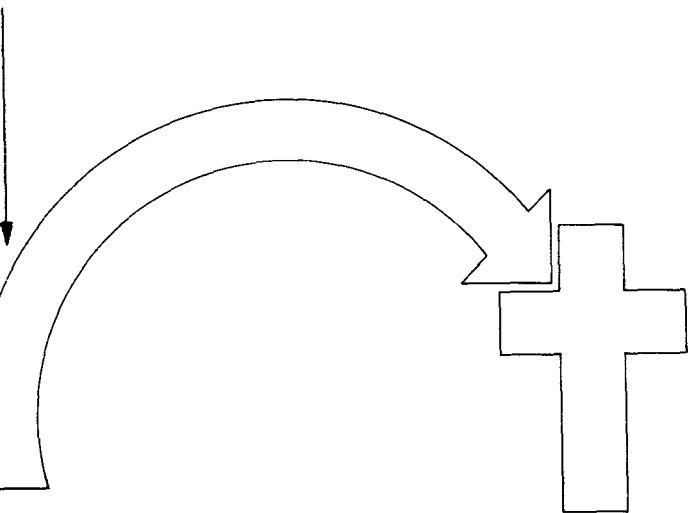
Răspuns: Isus a cuprins întreaga lege veche în noua **lege a iubirii** și anume a iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. Dacă iubim pe Dumnezeu atunci credem în El și în Isus Hristos pe care L-a trimis El. **Ioan 13,34-35; 15,17; 14,1; 17,3; 1Ioan 3,23; 4,21; Marcu 12,19-33; Luca 10,27; Rom. 13,10; Gal. 5,6.14; 1Tim. 1,5; Rom. 12,10; Deuter. 6,5-8; 10,12; 1Sam.15,22b.**

34 Întrebare: Porunca Sabatului și-a pierdut și ea valabilitatea pentru noi, creștinii?

Răspuns: Da, căci Sabatul, a șaptea zi a săptămînii, este o sărbătoare pentru iudeii rămași cu speranța că »Mesia« trebuie să vină și să-i elibereze de sub orice necaz, iar pentru noi creștinii, el nu mai are nici un fel de importanță legală. Noi, creștinii, ca și apostolii și primii creștini, după exemplul lor, în amintirea învierii lui Isus, sărbătorim ziua întâia a săptămînii. **Ezechiel 20,12; Ps. 118,24; Mat. 28,1-5; Marcu 2,27-28; 16,1-6; Fapte. 20,7; Rom. 14,5; Col. 2,16-17; Fapte. 2,42 și 46.**

VI.

Despre făgăduințe

35 Întrebare: Ce mijloace a dat Dumnezeu poporului Său, ca să se pregătească pentru Hristos?

Răspuns: Dumnezeu a dat poporului Său:

1. Legea (compară cu întreb. 25)

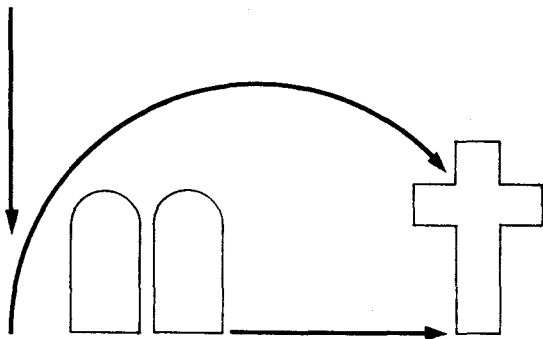
2. Făgăduințele:

Ioan 5,39; Luca 24,27; 2Cor. 1,20; Isaia 7,14;

11,1 și 2; Geneza 3,15; 49,10; Mal. 3,1; Ps. 2,7;

Isaia 9,6; 59,20; Zaharia 9,9; Isaia 50,6; 52,13-

14; 53,2-12; 61,1-2; Ps. 16,10-11 –.

Întrebare: Care sînt cele mai importante făgăduințe asupra lui Hristos?

36

Răspuns: Biblia este plină de făgăduințe cu privire la Hristos. Unele se referă la prima Sa venire în smerenie, iar altele la a doua venire în slavă. Pentru prima Sa venire avem următoarele făgăduințe:

Geneza 3,15. Cercul este aici cel mai mare. El ne arată numai că Isus va ieși **din neamul omenesc**.

Geneza 22,18. Cercul numai este așa de mare. **Din sămînța lui Avraam** trebuie să vină Fiul Omului;

Geneza 49,10. Inelul devine și mai mic. **Mesia** va ieși **din semînța lui Iuda**.

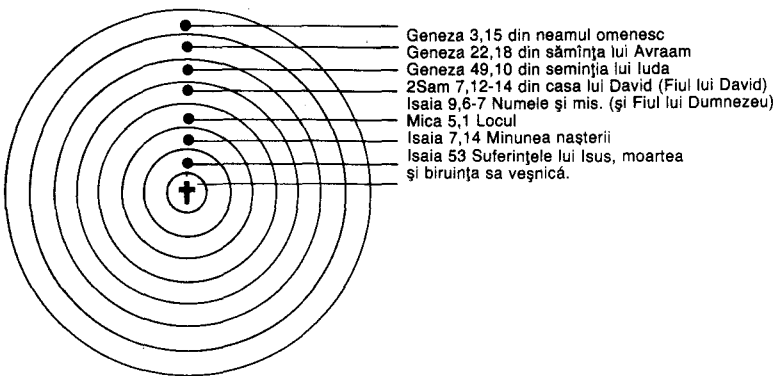
2Samuel 7,12-14; Isaia 11,1-2; Casa lui David este numită aici casa strămoșească a lui Isus.

Isaia 9,6-7. Aici se arată **Numele și misiunile** lui Mesia.

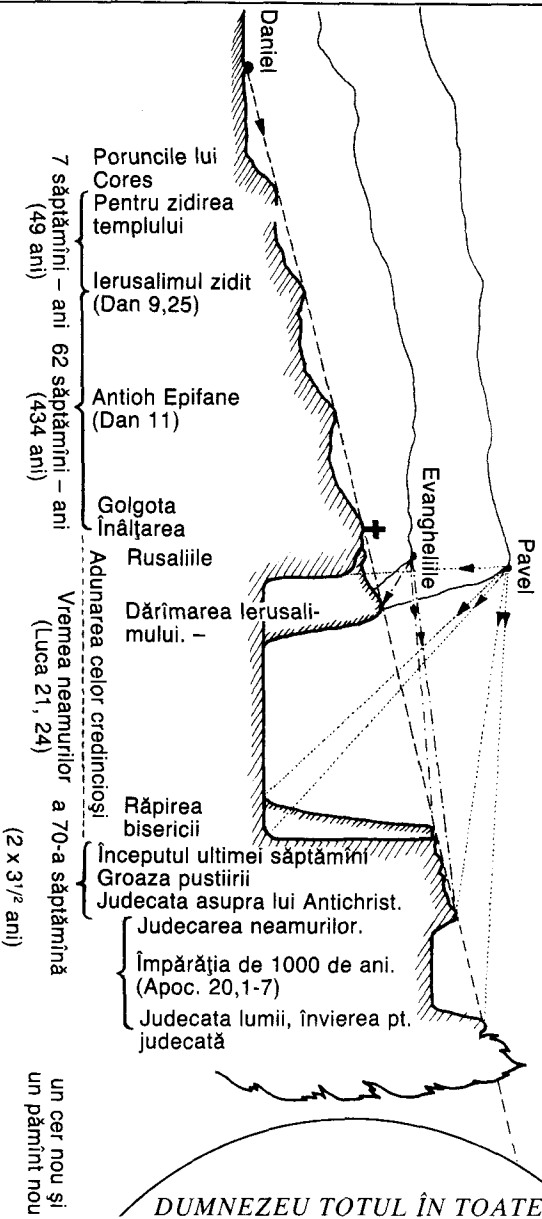
Mica 5,1. Acum ne este arătat **locul nașterii**.

Isaia 7,14. **Minunea nașterii** ni se arată într-un mod lămurit.

Isaia 53,3-7 și 11-12. Aici ne sînt proorocite **suferințele** lui Isus, **moartea** și **triumful Său veșnic**.

UNGHIUL VIZUAL AL DESCOPERIRILOR. (PROOCILIOR)

DUMNEZEU TOTUL ÎN TOATE

Daniel vede împărăția și pe împăratul ei ca veșnic.
Pavel o vede încă »de cealaltă parte a muntelui«, ca Petru și Ioan.
Ultimii doi însă nu recunosc taina trupului (a Bisericii)

Răspuns: Vechiul Testament ne spune că Mîntuitorul va fi atît **rob**, cît şi **împărat**, **preot** şi **prooroc**. Cea mai importantă misiune a Sa este aceea de **Mîntuitor al lumii**.

1. **ROB**: **Isaia 42,1** compară cu Matei 12,18; **Isaia 49,5-7**; 52,13; 53,11; **Ezec. 34,23-24**; **Marcu 10,45**;
2. **ÎMPĂRAT**: **Ps. 24,7-10**; 99,1; 89,20 şi 27; **Isaia 32,1**; 33,17; **Ier. 23,5-6**; **Mica 4,7**; **Zah. 9,9**; 14,9; **Ier. 30,9**; **Exod 15,18**; **Ioan 18,33 şi 37**.
3. **PREOT**: **Ps. 110,4** compară cu **Evrei 5,1-6** şi 10; 7,17 şi 26; **Evrei 2,17**; 3,1; 4,14 şi 15; 6,20; 9,11; 10,19-23.
4. **PROOROC. Deuter. 18,15** şi 18 compară cu **Luca 1,76**; 7,16; **Fapte. 3,22**; **Ioan 4,19**; **Ioan 1,45**; **Ioan 6,14**.
5. **MÎNTUITOR** şi **SALVATOR** (Izbăvitor şi Eliberator): **Zahar. 9,9**; **Isaia 19,20**; **43,11**; **61,1**; 63,8; **Țefania 3,17**; **Iov 19,25**; **Ps. 19,14**; **Isaia 41,14**; **54,7-8**; **Luca 2,11 şi 30**; 3,6; **Ioan 4,42**; 1Ioan 4,14; **Mat. 1,21**; **Tit 3,5**; **Mat. 11,28-30**; **1Tim. 2,3**; **2Tim. 1,9**; **Luca 4,18-19**;

38 Întrebare: Care sînt cei mai însemnați precursori care îndrumă spre Hristos?

Răspuns: Cei mai însemnați precursori care îndrumă spre Isus Hristos sînt:

1. **ADAM:** Ca începător al neamului omenesc, el este un simbol al lui Hristos, al lui Adam cel din urmă, care este începătorul unui neam nou de oameni. După cum prin Adam cel dintîi a venit peste oameni păcatul, moartea și osînda, tot așa vin prin Mîntuitorul, prin Adam cel din urmă, îndreptățirea, viața și fericirea veșnică pentru toți cei credincioși.
Rom. 5,12-19; 1Cor. 15,22.45-49.
2. **NOE:** El este strămoșul unui nou neam de oameni ca și Hristos. Noe a construit o corabie și a adăpostit în ea pe acei oameni care au vrut să scape de judecata lui Dumnezeu. În Hristos sînt scăpați de judecată doar aceia care se încred în EL.
Gen. 6,8-22; 7,1; 8,1; Evrei 11,7; 2Petru 2,5; 1Petru 3,20.
3. **AVRAAM:** Avraam este strămoșul tuturor credincioșilor. Cu el a pus Dumnezeu, la început, temelia credinței. Astfel el este un indicator spre Hristos, care arată calea spre noua linie de credință.
Gen. 15,6; Rom. 4,3-5 și 18-22; 9,7; Gal. 3,6-9; Iac. 2,23; Evrei 11,8-10 și 13-19; 2,16.
4. **MELHISEDEC:** El unește, ca și Hristos, împărăția și preoția într-o singură persoană.
Gen. 14,18; Ps. 110,4; Evrei 7,1-3; 7,17 și 21; Evrei 5,10; 6,20 (vezi și întreb. 37 paragr. 3).
5. **IOSIF:** Iosif, ca și Hristos, prin înjosire și suferințe, a ajuns la măreție și slavă. Ca și Hristos, Iosif a fost urît de frații săi și prigonit. În cele din urmă, totuși, el i-a atras la sine, i-a salvat și le-a arătat îndurare. Ca și Hristos, Iosif a fost aducător de mîntuire nu numai pentru frații săi, ci și pentru neamuri.
Gen. 37-46 compară cu Filim. 2,5-11.

-
6. **MOISE:** Moise a fost izbăvitorul poporului Israel și mijlocitorul Vechiului Legământ. Isus este Mîntuitorul celor ce ascultă de El și este Întemeitorul unui Nou Legământ veșnic.
Deuter. 18,15; Evrei 3,3-6; Luca 24,19 și 27.
 7. **IOSUA:** Iosua este chipul prototipului său omonim (Iosua-Isus), care ne-a dus în țara făgăduinței, a odihnei veșnice.
Evrei 4,8-10.
 8. **DAVID:** David este prototipul împărăției biruitoare a lui Hristos, după luptă și ocară.
2Sam. 15,12-13; 2Sam. 17,23 compară cu Mat. 26,56; 27,5; 2Sam. 16,5 și 10 compară cu Mat. 26,67-68; 27,29-41.
 9. **SOLOMON:** El întruchipează prințul păcii veșnice al Duhului și al Bisericii.
2Sam. 7,12-13; Ioan 2,19-22; 4,23; Mat. 12,42.
 10. **IONA:** Iona este exemplul în care putem proiecta învierea lui Isus și începutul vestirii evangheliei între neamuri.
Matei 12,40-41.
 11. **IOAN BOTEZATORUL:** El este cunoscut în Biblie ca vestitor și pregătitor al drumului lui Hristos. El a fost un înainte-mergător (premergător) care a netezit calea pentru Împăratul care avea să vină. Prin predicile sale el pregătea inimile oamenilor pentru mesajul lui Isus. El a fost glasul care strigă în pustie, iar Hristos a fost Cuvîntul care a pătruns adînc în inimile oamenilor. El a fost prietenul Mirelui, Hristos a fost însuși Mirele; de aceea a suferit și el ca și Hristos moarte de martir.
Isaia 40,3; Mal 3,1; Mat. 3,1-12; 11,1-19; Mat. 14,1-12; Mat. 4,12-17; Marcu 1,1-8 și 4,15; Luca 3,1-20; 7,18-35; 16,16; Luca 9,7-9; **Ioan 1,6-8,15-29 și 36; Ioan 3,23-30.**
 12. **Toți PROOROCII,** în suferința pe care au suportat-o, cînd vroiau să îndrepte poporul lor spre Dumnezeu, sînt un prototip al lui Hristos, adevăratul prooroc și păstor al poporului Său.

Numeri 14,10; 2Cron. 36,16; Ier. 20 și 37 și 38; Mat. 5,11 și 12; 21,34-39; 23,31; Luca 20,9-15; Ioan 10,31; 11,8; Iac. 5,10; Evr. 11,36-40; Fapte. 7,52-58.

Înainte de toate, proorocii, rugându-se pentru poporul lor, se aseamănă cu Hristos, adevăratul Mare Preot al poporului Său. (Compară cu întreb. 40, răspunsul patru).

Exod 32,30-34; Numeri 11,2; 12,13; Ierem. 14,7 și 20-22; Ierem. 32,17-25; Daniel 9,20; Neemia 1,5-11; Ezra 9,6-15; Plîng. Ier.; **Ioan 17.**

39 Întrebare: Există în Vechiul Testament întâmplări care simbolizează anumite trăsături a lui Hristos?

Răspuns: Da, amintim pe cele ce urmează:

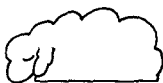
1. **Jertfirea lui Isaac:** Geneza 22,7 compară cu Ioan 1,36; Evrei 11,17-19.
2. **Înălțarea șarpelui în pustie:** Numeri 21,8-9; Ioan 3,14-16; 1Cor. 10,9.
3. **Sărbătoarea Paștelui:** Exod 12 compară cu 1Cor. 5,7; 1Petru 1,19; Evrei 9,14.
4. **Mana, hrana cerească din pustie:** Exod 16,15 compară cu Ioan 6,31-51.

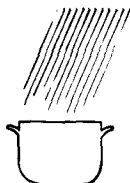
1

2

3

4

Întrebare: Care sînt orînduirile simbolice din Vechiul Testament care indică spre Hristos? **40**

Răspuns: Avem următoarele patru orînduiri:

1. **Așezămîntul jertfelor:** Toate jertfele arată spre jertfa lui Hristos de pe Golgota.

Cultul jertfelor nu-l întîlnim doar la poporul iudeu, ci cu o răspîndire mare și în cultul religios al altor popoare. Creștinul nu mai jertfește pentru că Hristos, prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota, a adus, odată pentru totdeauna, o jertfă definitivă și deplin valabilă. (vezi întrebarea 31 și 50) **Evrei 7,27; 9,9-14; 10,11-14.**

2. **Ziua cea mare a împăcării:** Cei doi țapi amintesc că Isus a purtat și a murit pentru păcatele noastre.

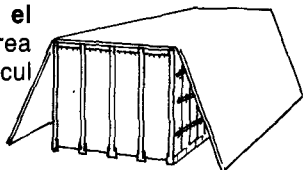
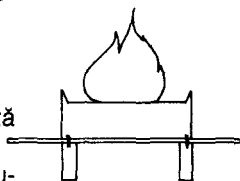
Levetic 23,27-32; 16,22; Evrei 9,7; 1 Petru 2,24.

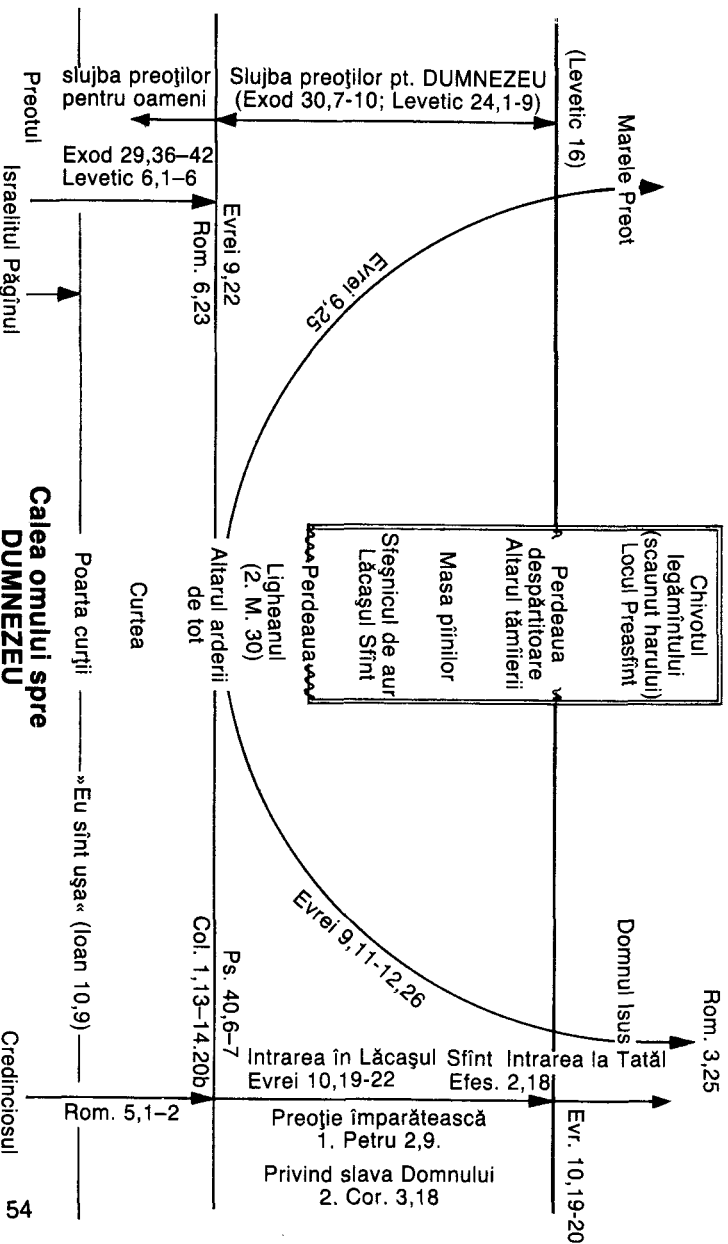
3. **Cortul mărturiei și toate orînduirile din el** sînt trîmiteri care ne dau legătura cu marea lucrare de mîntuire a lui Dumnezeu prin unicul Său Fiu Isus Hristos. (chivotul legii, altarul perdeaua și altele) – vezi desenul de pe pagina următoare.

Exod 25,9-22; 33,7; Iosua 18,1; **Evrei 4,16.**

4. **Slujba Marelui Preot** se aseamănă cu cea a Marelui Preot desăvîrșit, care este Isus Hristos. Marele Preot în Vechiul Testament trebuia mai întîi să aducă jertfă pentru el însuși. Isus a fost în totul curat și nu a avut nevoie de această jertfă. Marele Preot intra odată pe an în Locul Preasfînt pentru a împăca poporul cu Dumnezeu. Isus ne-a împăcat cu Tatăl odată pentru totdeauna.

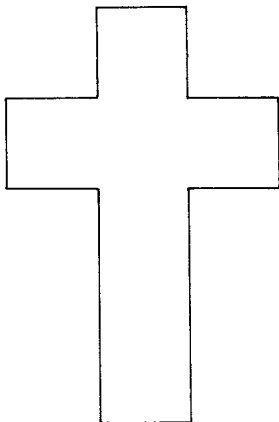
Evrei 4,14-16; 5,1-10; 7,14-28; 8,6-10, 19-23 (compară cu întrebarea 37, Răspunsul 3) Efes. 2,16.

VII.

Isus Hristos

41 Întrebare: Ce aflăm din Biblie în legătură cu persoana lui Isus Hristos?

Răspuns: Biblia ne învață:

1. Isus Hristos este cu adevărat Dumnezeu (este de natură dumnezeiască). Sfânta Scriptură vorbește de existența Lui chiar înainte de nașterea Sa trupească (Ioan 8,58).
El a avut o slavă dumnezeiască înainte de facerea lumii. Ioan 17,5 și 24; Filim. 2,6;. El este Cuvîntul creator prin care au fost create toate lucrurile. Ioan 1,1-3; Col. 1,16; Col. 2,9.
2. El este Fiul lui Dumnezeu, Ioan 1,18. Ca Fiu, El este o persoană a Treimii lui Dumnezeu (vezi desenul de la întrebarea 55). El este născut din Tatăl. Legătura Sa cu Tatăl este iubirea. Col. 1,15; Ioan 17,23; **Mat. 26,63 și 64a; Ioan 10,30; Col. 1,3 și 4; 2,9; 1 Ioan 5,20.**
3. El este strălucirea slavei lui Dumnezeu și o copie a Ființei Lui.
Ioan 12,45; 14,9; Evrei 1,3; Col. 2,9.
4. El este cel întâi născut din toată zidirea. Col. 1,15.
5. El este cel întâi născut **dintre** cei morți. Col. 1,18.
6. El este cel întâi născut din morți. Apoc. 1,5.
7. El este pîrga celor adormiți. 1 Cor. 15,20.
8. El este Capul Bisericii. Efes. 1,20.
9. El a fost cu adevărat om, zămislit prin Duhul Sfînt și născut din fecioara Maria. El S-a smerit și a luat chip de rob pentru ca în această formă de existență să-L proslăvească pe Dumnezeu prin ascultare și să dea mărturie sufletelor pierdute care caută iubirea lui Dumnezeu.

Întruparea aceasta este o taină care nu poate fi înțeleasă de mintea omenească.

Mat. 1,18 și 20; 3,17; 4,2; Marcu 4,38; Luca 1,35; Ioan 1,14; 14,30; 2Cor. 5,16; **1Tim. 2,5-6; 3,16; Filim. 2,6;** 1Petru 2,22; Galateni 4,4.

Întrebare: Ce denumiri sau titluri sînt acordate Mîntuitorului?

42

Răspuns: Fiului lui Dumnezeu I s-au dat diferite denumiri și titluri:

1. ISUS

Numele Său pămîntesc-omenesc este Isus. El este o formă greco-latină a evreescului Ieșua, o derivare a cuvîntului Iehoșua, ceea ce înseamnă: Domnul este scăparea sau mîntuirea. Dumnezeu dă Fiului Său numele acesta pentru a semnifica importanța misiunii sale de salvator a tuturor celor pierduți și de mîntuitor a tuturor păcătoșilor.

Mat. 1,21 și 23; Luca 1,31; 2,21; 4,18; 1Tim. 1,15.

2. HRISTOS

Numele Său ceresc-dumnezeiesc este Hristos, adică »Unsul« sau »Mesia«, pentru că a fost uns de Tatăl Său cu Duhul Sfînt ca veșnic preot și împărat (compară cu întrebarea 37 și 40).

Ioan 1,41; 4,25; Mat. 16,16; **Fapte. 2,36;** 10,38; Ps. 2,2; 1Sam. 2,10; Daniel 9,25.

3. FIU al OMULUI -titlu-

este, ca o autodenumire a lui Isus, în primul rînd în raport cu relația lui cu neamul omeneșc. În același timp titlul acesta exprimă și demnitatea Sa viitoare.

Mat. 8,20; 9,6; 12,40; 16,13; Ioan 1,51; Luca 19,10; Mat. 19,28; 24,30; Fapte. 7,56; Apoc. 1,13; 14,14; Daniel 7,13;

4. **FIUL LUI DAVID** -titlu-

Titlul acesta exprimă relația Sa cu poporul Israel, în deosebi originea Sa. Totodată este exprimată demnitatea Sa împărătească.

Mat. 1,1; 9,27; 21,9; Marcu 12,35; Isaia 11,1-2.

5. **EMANUEL**

Înseamnă Dumnezeu cu noi.

Isaia 7,14; 8,8; Mat. 1,23.

6. Îl vor numi: **MINUNAT, SFETNIC, DUMNEZEU TARE, PĂRINTELE VEȘNICIILOR, PRINȚ AL PĂCII.**

Isaia 9,6.

7. **EL ESTE DOMNUL** (kyrios)

Filim. 2,11; Rom. 10,9; 1Cor. 8,6; 2Cor. 4,5.

43 Întrebare: Care este scopul venirii lui Isus în lume?

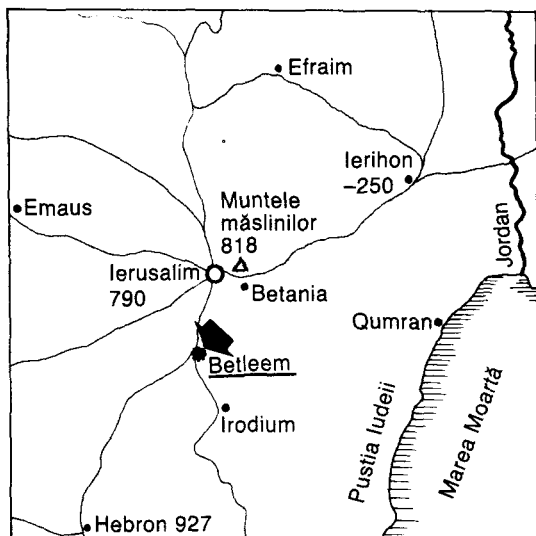
Răspuns: El a părăsit slava pe care o avea la Tatăl și a venit pe pământ ca om pentru ca:

1. să-l proslăvească pe Tatăl;
2. să-l dea cinste lui Dumnezeu acolo unde omul Îl necinstește;
3. să-i împace pe oameni cu Dumnezeu;
4. să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu pe pământ (Iudeii au refuzat această împărăție deoarece s-au lepădat de El, de Mesia, împăratul lor).

Gal. 4,4-5; Isaia 53,5-6; Ezech. 34,16; Rom. 3,25; 1Cor. 5,21; 1Tim. 2,5-6; Fapte 10,43; Ioan 3,16; 1Ioan 2,2; Efes. 1,10-11.

Răspuns: Isus s-a născut în **Betleem**, în țara Iudeilor, în timp ce la Roma domnea împăratul **Augustus** (44 î.e.n.-14 e.n.), iar la Ierusalim regele **Irod** ales de romani în anul 40 î.e.n.. Irod moare în anul 4 î.e.n.. În același timp **Quirinus Kyrenius** era guvernator roman în Siria, între anii 12 î.e.n. – 16 e.n..

Betleemul era un Sat cu o deosebită importanță. Din istoria regelui David se știe că aici trebuia să se nască Mesia, Hristosul. Vezi întrebarea 37,2. Mica 5,1; Mat. 2,1; Luca 2,1-7.

45 Întrebare: Ce știm noi despre tinerețea lui Isus?

Răspuns: Despre **copilul Isus** ne informează istoria »înfățișării« lui în templu. Despre fuga întregii familii în Egipt există de asemenea o informație care ne arată de ce nu s-au mai întors în Betleem ci la Nazaret în Galilea (Mat. 2; Luca 2). Pînă la vîrsta de 30 de ani ne este cunoscută doar o întîmplare deosebită (Luca 2,41-52). În timpul acesta El a trăit fără a se evidenția în mod deosebit în casa părintească. Mama Sa se numea Maria, iar Iosif, tîmplarul, era tatăl Său. Isus a avut șase frați. Ei se numeau:

Iacov – mai tîrziu unul din bătrînii adunării din Ierusalim și autorul epistolei care îi poartă numele.

Iosef – sau Iosif

Iuda – cel care a scris epistola lui Iuda

Simon și surorile sale.

El a fost supus părinților și ascultător. El a învățat meseria tatălui Său, căci mai tîrziu El a fost numit »tîmplarul«. În întreaga Sa viață El n-a comis nici un păcat. « În El nu este păcat ». 1 Ioan 3,5; Mat. 13,55; Marcu 6,3; Luca 2,40-52; 3,23; Ioan 2,11a; Ioan 8,46a; 1 Petru 2,22; Isaia 53,9; **2Cor. 5,21a; Evrei 4,15.**

Întrebare: Care este motivul pentru care Isus a fost botezat?

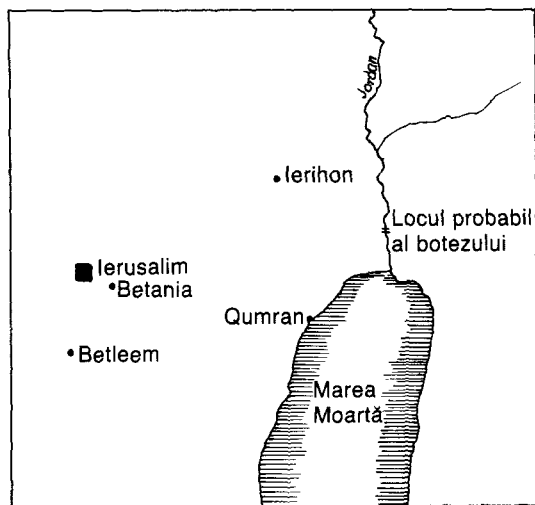
46

Răspuns: Isus a fost botezat de Ioan Botezătorul în Iordan, pentru ca, în smerenia și îndurarea Sa, să se așeze pe aceeași treaptă cu cei care se plecau înaintea lui Dumnezeu în pocăință și-și

recunoșteau păcatele, iar în același timp și dreptele Lui pretenții. Domnul Isus n-a avut nevoie de acest botez deoarece El era fără păcat. Botezul pe care-l făcea Ioan ducea la iertarea păcatelor. Domnul Isus s-a botezat pentru ca să îplinească întreaga dreptate.

Botezul, care a fost instituit însuși de Isus Hristos, are un cu totul alt sens. El este indicat doar acelor persoane care au simțit o adevărată reînnoire a gândirii, a minții (vezi capitloul 13 unde este vorba despre botez). Botezul prin Ioan Botezătorul este începutul slujbei propriu-zise a lui Isus. La acest eveniment Dumnezeu mărturisește că: »acesta este Fiul Său iubit«. Prin aceasta El a fost descoperit poporului Său Israel.

Mat. 3,13-(15)-17; Marcu 1,8-11; Luca 3,21-22; Ioan 1,31-36; **Filimon 2,7**.

47 Întrebare: Cîtă vreme și-a exercitat Isus misiunea Sa?

Raspuns: Isus a activat public cam trei ani, căci știm despre trei sărbători ale Paștelui la care a asistat în timpul activității Sale. Ioan 2,13; 6,4; 11,55; 13,1; Mat. 20,18; Marcu 10,33; Luca 9,51 și 53.

48 Întrebare: Ce știm despre activitatea lui Isus în acești trei ani?

Răspuns: În acești trei ani Isus a învățat poporul, a chemat pe cei 12 apostoli, Și-a confirmat dumnezeirea prin minuni și semne mari înaintea oamenilor. La început, El a predicat deschis și limpede întregului popor; mai târziu, când respingerea a fost mai mare, a vorbit mai mult ucenicilor Săi. Poporului i-a vorbit din acel moment numai în asemănări și pilde. Despre lucrarea Sa pe pământ ne relatează cei patru evangheliști: Matei, Marcu, Ioan și Luca.

Ioan 21,25; Fapte. 10,38; Filim. 2,5-11; Mat. 13,10-18 și 34; Marcu 4,33-34; Luca 8,10; Luca 20,19; Ioan 20,30.

Observații:

Împătrita imagine a lui Isus Hristos în Evanghelii

1. **Evanghelia după Matei** este scrisă, în primul rând, pentru cititorii creștini dintre iudei. Ea ni-l arată pe Domnul Isus, **ca pe Mesia cel făgădu-it și Împărat al Iudeilor. Maiestatea lui Isus** este deosebit de evidentă. Cartea neamului prezentată aici trece dincolo de David pînă la Avraam. Împlinirea cuvîntului despre »Domnia Fiului Păcii« este indicată (Isaia 9,6; Zaharia 9,9; Ier. 23,5; Isaia 32,1). De aceea găsim în Evanghelia după Matei pildele despre Împărăția cerurilor (capitolul 13 și 22,1-14) și foarte des expresia »ca să se îplinească«: Mat. 1,22; 2,15 și 23; 3,3; 4,4 și 7 etc. În general Matei are cele mai multe citate și comparații

din Vechiul Testament (vezi predica de pe munte Mat. 5-7).

În Evanghelia după Matei (Levi), Mat. 9,9-15, găsim cele mai multe și mai ordonate comparații: 9 fericiri (Mat. 5,1-12), 7 vaiete (Mat. 23), de trei ori câte 14 neamuri în arborele genealogic al lui Isus (Mat. 1,17 compară cu Luca 3,23-38).

Locuri deosebit de caracteristice sînt: Mat. 2,2; 4,17; 27,37.

- 2. Evanghelia după Marcu** este scrisă în primul rînd pentru cititorul roman. Ea ni-L prezintă pe Domnul Isus ca **rob**, care a fost trimis pentru a îndeplini o deosebită lucrare a lui Dumnezeu. De aceea, din cauza stării de rob, lipsește și tabelul genealogic. Totuși »robul« acesta este Fiul lui Dumnezeu (Marcu 1,1).

Puterea Sa, asupra bolilor, a duhurilor rele, a forțelor naturii și asupra morții, este în mod deosebit scoasă în evidență. Evanghelia după Marcu are cele mai multe și mai amănunțite relatări despre minuni. Faptele Domnului Isus apar aici pe prim plan. Aici ni se arată »umărul puternic« al »robului Domnului« (Isaia 9,6-7 compară cu Isaia 42,1; Zaharia 3,8). La Marcu cuvîntul »îndată« este foarte tipic (Marcu 1,12.18.29.30 și 42; 2,2 etc.). Este cea mai scurtă evanghelie. Istoria bisericească spune lămurit că Marcu a scris ceea ce a auzit din multe relatări ale lui Simon Petru, apostolul acțiunii și al hotărîrilor grabnice, astfel că Evanghelia după Marcu se sprijină pe afirmațiile apostolului Petru. (Greșelile lui Petru sînt scoase în evidență- vezi trădarea lui Petru- calitățile sau însușirile bune sînt ținute sub tăcere – vezi mărturisirea lui Petru că Hristos este Fiul lui Dumnezeu). Un loc deosebit de caracteristic este **Marcu 10,45**.

3. Destinatorul **Evangheliei după Luca** este un grec cu numele Teofil Fapte. 1,1). Este cea mai lungă evanghelie. Scriitorul ei, Luca, medicul iubit și colaboratorul apostolului Pavel (Col. 4,4; Fil. 24) ne descrie pe Domnul Isus ca pe **Fiul Omului** cel curat și desăvârșit. De aceea și tabelul genealogic dat de el trece dincolo de David și de Avraam ajungînd pînă la Dumnezeu, Creatorul.

Harul și îndurarea Domnului Isus sînt aici pe prim plan. Luca, medicul (Col. 4,14), ne arată (descrie) adîncă compătimire a Domnului Isus pentru suferință, ne descrie foarte explicit bolile și procesul de vindecare a lor. De la el aflăm și cele mai multe lucruri din viața pămîntească a lui Isus (Nașterea, copilăria, viața de rugăciune). Aici se împlinește cuvîntul « Minunat – Sfetnic ». Vestea universală a biruinței de pe cruce are un loc deosebit în această evanghelie. Locuri caracteristice sînt: Luca 4,18-19; 19,10.

4. **Evanghelia după Ioan** ni-l prezintă pe Isus Hristos ca **Fiul lui Dumnezeu, cel veșnic din Tatăl**. Ioan Îl numește »Tată-veșnic«, un »Fiu ni s-a dat« (Isaia 9,6-7 compară cu 4,2; 40,9-10). În mod deosebit sînt prezentate **originea Sa cerească și legătura cu Tatăl**. Fapte și relatări despre minuni nu stau pe prim plan. Ioan prezintă opt minuni deosebite și le numește »semne«. În această evanghelie ne sînt explicate următoarele noțiuni: credința, Duhul, lumina, viața, adevărul. Locuri tipice: Ioan 20,28 și 31; 3,16; 4,24; 17,3 și 17; 18,37-38; Ioan 1,5 și 9 și 14; 8,12. vezi și epistolele lui Ioan.

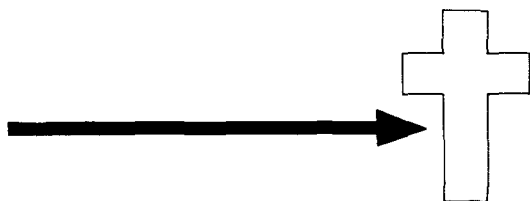
Doar Ioan ne relatează despre marea afirmație a lui Hristos »Eu sînt« (6,35; 8,12; 10,7 și 11; Ioan 11,25; 14,6). Tot Ioan ne relatează în modul cel mai amănunțit despre discuțiile dintre Isus Hristos și dușmanii Săi (capitolul 7-12).

Întrebare: A știut Isus că va muri pe cruce și că a treia zi va învia?

49

Răspuns: Da, pentru că cel puțin de trei ori El le-a destăinuit lucrul acesta ucenilor și de mai multe ori le-a concretizat în imagini moartea și învierea Sa.

Mat. 16,21-28; **26-28**; 17,22-23; **20,17-19** și **28**; Marcu 8,31-38; 9,1 și 30-32; 10,32-34; Luca 9,22-27 și 43-45; 18,31-33; Ioan 2,18-21; Ioan 3,15-16; 12,32-33; 10,14-15 și 17-18; 1Timotei 2,6.

Întrebare: A suferit Isus în viața lui pămîntească? Care au fost, pentru El, cele mai grele suferințe?

50

Răspuns: Toată viața Domnului Isus stă sub semnul suferinței. El, care n-a conșcut și n-a făcut nici un păcat, a trăit într-o lume a păcatului, a morții și a despărțirii de Dumnezeu. El a purtat suferințele compătimirii. Culminante au fost clipele de pe Golgota. Cel mai greu moment a fost pentru El, acela în care a luat asupra Sa păcatele întregii lumi.

Mat. 8,20; **23,37**; 26,39; **27,25** și **46**; Marcu 14,34-37; Luca 12,50; 9,58; 22,37-38; Ioan 6,66 și 70-71; 18,40-19,5; Mat. 26,50 și 56 și 70-74; **2Cor. 8,9**; **Filim. 2,6-8**; **2Cor. 5,21**; **Gal. 3,13**; Romani 8,3; **Evrei 2,17**; 5,8; **1.Petru 2,21-24**.

51 Întrebare: De ce și pentru ce a murit Isus?

Răspuns: Domnul Isus a suferit și a murit (vezi întrebarea 31), pentru ca:

1. Să împlinească dreptele cerințe ale lui Dumnezeu.

2. să șteargă păcatele noastre

3. să nimicească puterea lui Satan

Isaia 53,2-7; Ioan 1,29; 1Petru 2,24-25; Romani 5,8 și 18-21; 4,25; 2Cor. 5,19-21; 1Ioan 1,7; 2,2; Ioan 3,16; Efes. 2,14-16; Romani 8,34; Evrei 2,14-18; Gal. 3,13; 1,4; 2,20; 1Cor. 15,3; Tit. 2,14; 1Tim. 2,6.

52 Întrebare: Ce înseamnă are învierea lui Isus?

Răspuns:

1. Isus a dovedit prin aceasta că n-a fost biruit, ci că El este biruitorul asupra morții și a diavolului.

2. Credincioșii Săi nu au un Mîntuitor mort, ci unul viu, care a fost înălțat la cer.

3. Numai un Mîntuitor înviat a putut da ucenicilor îndrăzneală și putere ca să vestească lumii Evanghelia.

4. Învierea lui Isus este temeiul învierii noastre.

5. Domnul cel înviat îi face pe credincioși capabili să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu.

2Tim. 1,10; Ioan 11,25-26; Isaia 53,11-12; 25,8; Filim. 2,9-11; 1Cor 15,12-(14)-23; Rom. 8,11; Rom. 4,25; 6,4-18; 1Cor. 6,14; 1Petru 1,3-7; Mat. 28,8; Marcu 16,10-13; Luca 24,5-11 și 34 și 46-48; Ioan 20,20 și 31; Fapte. 2,32-36; 5,31; 1Cor. 15,55-57; Evrei 2,14; 2Cor. 4,14; Osea 13,14; 1Cor. 1,30.

Întrebare: Ce însemnătate are înălțarea Domnului Isus la cer și care este acum activitatea lui acolo?

53

Observație preliminară:

Realitatea istorică a înălțării la cer este că:

1. a fost prezisă de însuși Hristos:
Ioan 3,13; 6,62; 14,2.
2. a fost istorisită de martori oculari:
Marcu 16,19; Luca 24,50-51; Fapte. 1,9-11;
3. Existența lui în cer este adevărată prin:
Petru: 1. Petru 3,22;
Pavel: Fapte. 9,3; 1Tim. 3,16;
Ștefan: Fapte: 7,56;
Ioan: Apoc. 1,13.

Răspuns:

Însemnătatea spirituală a înălțării la cer este **încoronarea operei Sale de mîntuire**:

1. Dumnezeu l-a înălțat la înălțime (sus): Fapte. 2,34-36; Ps. 16,11; Fapte. 5,30.31; Filim. 2,8-9; Efes. 1,21-22; Evrei 2,9.
2. Isus S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu: Marcu 16,19; Evrei 1,3; Ioan 14,2; 16,7 («mă duc . . .»)

Activitatea lui actuală în cer este:

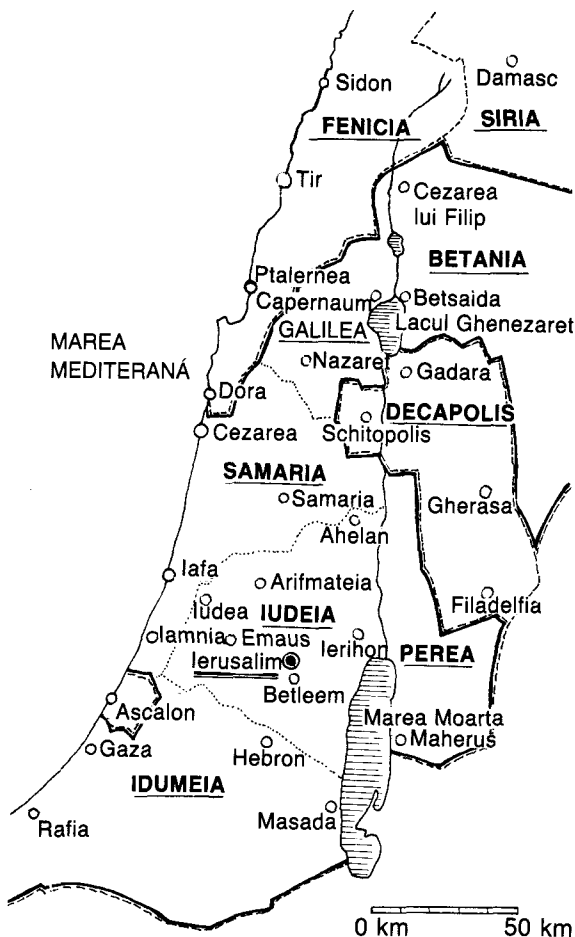
1. Pregătirea locuinței: Ioan 14,2;
2. Lucrarea Sa ca Mare Preot:
Evrei 4,14; 6,19.20; 7,25-26; 9,12.14;
3. Lucrarea Sa ca apărător sau ca mijlocitor la Tatăl:
1 Ioan 2,1; Romani 8,34.

Ca observație suplimentară dăm următoarea indicație:

Domnul Isus vine iarăși:

1. pentru izbăvirea din necazuri a credincioșilor
Ioan 14,3; Fapte. 1,10-11; Filim. 3,20-21;
1Tes. 4,15-17;
2. pentru judecata necredincioșilor:
Mat. 25,31-46; Marcu 16,15; Ioel 3,12;
Iuda 14-15;.

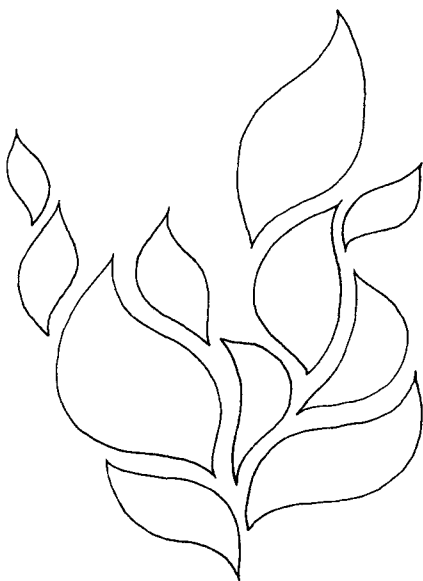
Compară în legătură cu aceasta capitolul 15«
Despre lucrurile viitoare».

PALESTINA în timpul
 Evangheliilor și Faptelor Apostolilor
 (atunci Pontius Pilat era guvernator al Iudeii și
 Irod, tetrarh al Galileii) Luca 3,1

VIII.

Duhul Sfînt

54 Întrebare: Ce ne spune Biblia despre Ființa și lucrarea Duhului Sfânt?

Răspuns:

1. Duhul Sfânt este o **Persoană dumnezeiască** așa cum sînt și celelalte două persoane dumnezeiești (Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul). El este descris în Biblie ca o Persoană a dumnezeirii, ca și Tatăl și Fiul.

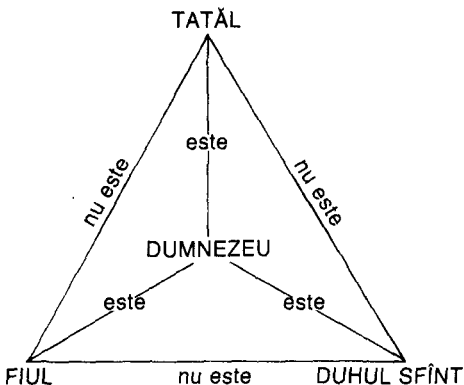
a) Tatăl este Dumnezeu, Ioan 6,27.

b) Fiul este Dumnezeu, Evrei 1,8

c) Duhul Sfânt este Dumnezeu, Fapte. 5,3-4.

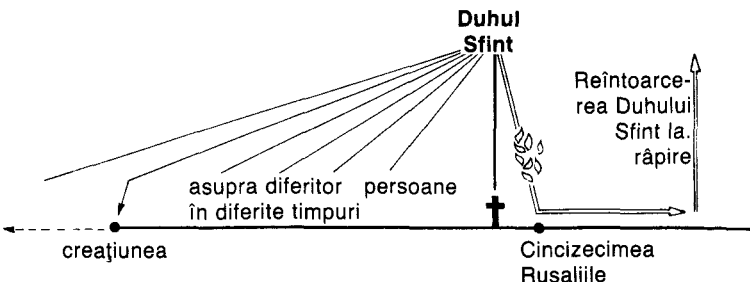
Duhul Sfânt este arătat, în general, ca a treia persoană a treimii dumnezeiești.

2. Duhul Sfânt învață și dă mărturie (Ioan 14,26), aude, vorbește, vestește, Ioan 16,13), cheamă (Fapte. 13,2), împarte daruri (1Cor. 12,1 și 4-11) și mijlocește pentru noi (Rom. 8,26). Ne putem purta față de Duhul Sfânt ca și față de-o persoană: Îl putem minți (Fapte. 5,3), putem să-l ispitim (Fapte. 5,9), să-L întristăm (Efes. 4,30), să-L disprețuim (Evrei 10,29), să ne împotrivim Lui (Fapte. 7,51), dar și să ascultăm de El (Fapte. 5,32). Dacă Duhul Sfânt ar fi doar o putere, ne-am putea folosi de ea. Ca Persoană, trebuie însă să-l dăm ascultare și să-l stăm la dispoziție.

Răspuns:

1. Duhul Sfânt, care ca una din cele trei persoane dumnezeiești a existat din veșnicie, a fost activ și la creațiune. Geneza 1,2.
2. Mai târziu, El a fost revărsat pe prooroci și pe unii din împărații Vechiului Testament fiindu-le un sprijin activ în multele sarcini și probleme ale vremii.
Exod 31,3; Numeri 27,18; Jud. 3,10; 11,29;
1Sam. 10,6; 16,13-14; 2Sam. 23,2; 2Împ. 2,15; Isaia 48,16; Daniel 6,4; Mica 3,8.
3. Prin El, Domnul Isus a fost zămislit, uns și a lucrat prin El.
Mat. 1,20; Luca 4,18; Fapte. 10,38.
4. În toată plinătatea Sa, Duhul Sfânt s-a coborât în ziua Cincizecimii peste ceata de credincioși adunați în Ierusalim. De atunci, fiecare credincios în Isus Hristos primește Duhul Sfânt în inima sa. Duhul Sfânt este acea parte a dumnezeirii care locuiește cu noi oamenii credincioși. El lucrează în inimile noastre și ne descopere planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.
Ioel 2,28-32; **Ioan 7,38-39;** 14,16-17; 15,26; 16,7; **Fapte. 2,1-4; 2,15-18;** Efes. 1,13.

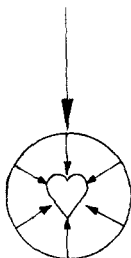
56 Întrebare: Ce misiuni speciale are Duhul Sfânt astăzi?

Răspuns:

1. Duhul Sfânt descoperă oamenilor păcatele și îi îndeamnă la mărturisire înaintea lui Dumnezeu. (schimbarea gândirii).
Ioan 16,8-9. El produce nașterea din nou. Ioan 3,5.
2. El dă credinciosului siguranța că este un copil al lui Dumnezeu. **Rom. 8,9; 8,14-16; 2Cor. 1,22; 2Cor. 5,4-5; Efes. 1,13-14.**
3. În Duhul Sfânt sîntem sfințiți.
1Tes. 4,3; 1Petru 1,2.
4. Duhul Sfânt locuiește în adunarea lui Dumnezeu și în fiecare credincios.
1Cor. 3,16; 6,19.
5. El umple pe credincioși cu daruri duhovnicești.
1Cor. 12,1 și 4-11.
6. Duhul Sfânt are roade. Galateni 5,22.
7. El călăuzește pe credincioși.
Ioan 16,13; Fapte. 8,28-29; Fapte. 10,19-20; 20,22-23; Rom. 8,14; Gal. 5,18.
8. El are o funcție de mijlocitor. Rom. 8,25-27.
9. El vrea, în primul rînd, să-L proslăvească pe Isus Hristos. Ioan 16,14-15.

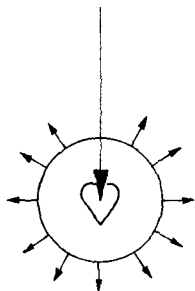
Răspuns: Tuturor oamenilor, care, prin pocăință și credință, primesc lucrarea lui Isus de pe crucea Golgotei.

Ioan 3,5-8; Romani 5,5.

Cînd un om are Duhul Sfînt, atunci voia lui Dumnezeu este ca Duhul acesta să fie în el viu și lucrător.

Ioan 3,34; Fapte. 1,8; Romani 8,13-14; Gal. 5,16 și 25; **Efes. 5,18**; 2Tim. 1,7.

58 Întrebare: De ce este nevoie de Duhul Sfânt?

Răspuns: Duhul Sfânt dăruiește viață dumnezeiască prin nașterea din nou și menține credința în Domnul Isus.

1Cor. 6,11; 2Cor. 4,13; Gal. 6,8.

Duhul Sfânt adevărește înfierea.

Romani 8,15.

Numai prin Duhul Sfânt ne putem ruga în mod corect.

Ioan 4,24; Rom. 8,26-27.

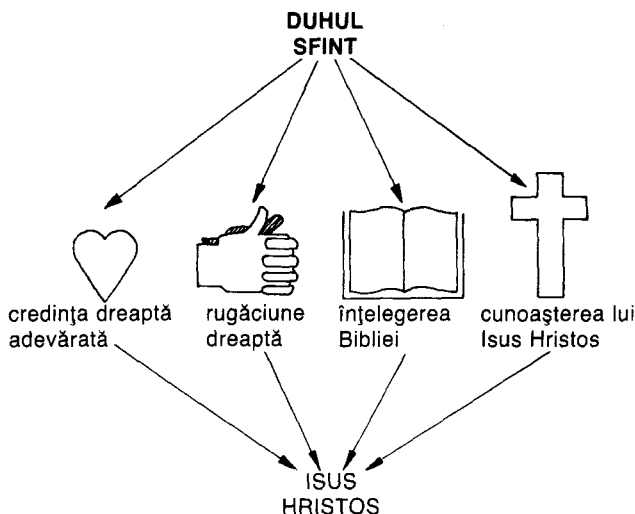
Numai prin Duhul Sfânt putem înțelege conținutul Bibliei.

Ioan 14,26; 16,13; 1Cor. 2,10-16.

Numai prin Duhul Sfânt putem cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu și pe Hristos și putem învăța să iubim.

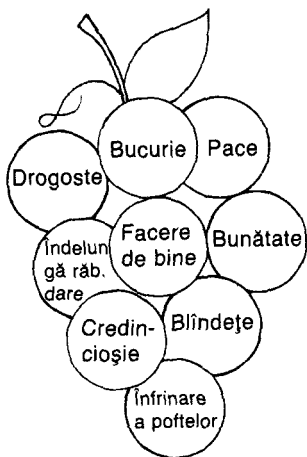
Romani 5,5; 1Cor. 12,3; 2,10-16; 2Cor. 3,17-18.

Fără Duhul Sfânt nu-L putem cunoaște pe Dumnezeu și nu putem să-i fim plăcuți. Romani 8,8-9.

Răspuns: Aceasta se cunoaște după roada Duhului. Aceasta înseamnă mai mult decît faptele bune pe care le poate face un om.

Mat. 7,17-20; Gal. 5,22.

ROADA DUHULUI

60 Întrebare: Se poate acționa împotriva Duhului Sfânt?

Răspuns: Da! Conform Noului Testament există:

1. o stingere a Duhului 1Tes. 5,19

2. o întristare a Duhului Isaia 62,10;

Efesenii 4,30.

3. o împotrivire față de Duhul Fapte. 7,51.

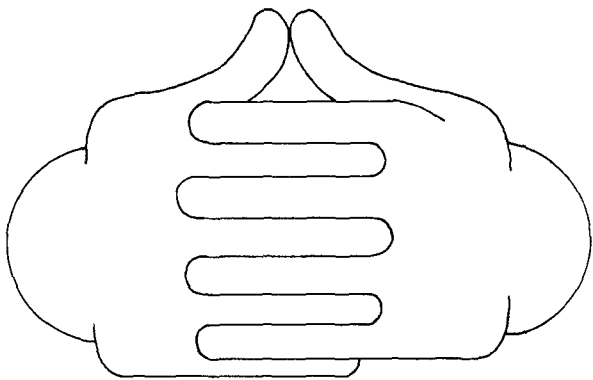
61 Întrebare: Ce spune Biblia despre botezul cu Duhul Sfânt?

Răspuns: Biblia spune lămurit, că oricine a crezut din inimă în Domnul Isus, primește îndată Duhul Sfânt, ceea ce este identic cu a fi botezat cu Duhul Sfânt. A aștepta încă primirea Duhului Sfânt după întoarcere și după naștere din nou și a conta pe **un deosebit botez al Duhului**, lucrurile acestea **nu se pot justifica cu Biblia**. (Compară cu întrebarea 92,4)

Ioan 7,39; **Fapte. 10,44**; 15,8-9; 1Cor. 12,13; Gal. 3,14; Efes. 1,13.

IX.

Rugăciunea

62 Întrebare: Ce este rugăciunea?

Răspuns: Rugăciunea este convorbirea credinței cu Dumnezeu. În rugăciune îi mulțumim lui Dumnezeu pentru binefacerile Sale, îl lăudăm pentru dragostea Sa, și-l punem înaintea dorințelor noastre cu o simplitate copilărească. Pe drept s-a spus că rugăciunea este respirația sufletului. Ea este deci un privilegiu nespus de mare, de folosirea căruia atîrnă binecuvîntarea în viața omului. Ps. 62,8; 118,5; 145,18; Rom. 12,12; **Filim. 4,6**; 1Tes. 5,17.

Fără rugăciune nu există creștinism adevărat. Oamenii cei mai mari au fost totodată oameni ai rugăciunii. Rugăciunea este una din cele mai mari puteri din lume; dar nu are putere eficientă decît dacă e făcută cu credința că Dumnezeu o ascultă și dacă e făcută prin Duhul Sfînt. Rugăciunea are loc, în primul rînd, cînd un om păcătos, pocăit se îndreaptă spre Dumnezeu în Numele lui Isus și cere iertarea păcatelor. **Luca 15,18-19; 18,13**; 23,42-43.

63 Întrebare: Ce înseamnă »a te ruga în Numele lui Isus«?

Răspuns: »A te ruga în numele lui Isus«, înseamnă a veni înaintea lui Dumnezeu nu pe temeiul puterii și al meritelor proprii, ci pe temeiul mîntuirii săvîrșite de Isus Hristos, cu singura nădejde de a fi ascultat prin Isus.

Mat. 7,7; 18,19-20; Marcu 11,24; Ioan 14,13-14; Ioan 16,23-24; 16,26-27; Efes. 6,18; Iacov 1,6; Ioan 3,22; 5,14.

Întrebare: Cîte feluri de rugăciuni există?

64

Răspuns:

1. După fel deosebim:

a) **Rugăciunea personală** (»în cămăruță«)

În aceasta sînt aduse înaintea lui Dumnezeu probleme cu totul personale. Această rugăciune este făcută în taină, într-un loc unde nimeni nu te conturbă pentru un anumit timp. O deosebită binecuvîntare este acordată acestui fel de rugăciune. Foarte mari biruințe au fost cîștigate prin rugăciunea în ascuns.

2Împ. 4,33; Ps. 55,17 și 22; 138,3; Daniel 6,11; **Matei 6,6**; Luca 11,9-13; 1Tim. 5,5; 1Petr. 5,7.

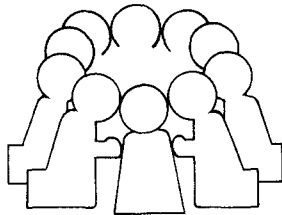
b) **Rugăciunea comună**

La aceasta, o persoană, vorbind pentru cei adunați, aduce înaintea lui Dumnezeu dorința sa sau dorințele comune. Rugăciunea este confirmată de cei care se roagă împreună printr-un »amin« spus ca încheiere. Adesea, în Noul Testament, s-a rugat întreaga adunare, căci rugăciunea în comun are o mare binecuvîntare și putere. Uneori, chiar Domnul Isus S-a rugat în mijlocul ucenicilor Săi. Mat. 18,19-20; **Fapte. 1,14a; 2,42 și 47; 4,24-31**; Romani 12,12; Col. 4,2; Fapte. 12,5; 1Tes. 5,17-18.

Totul trebuie început cu rugăciune (la masă, la muncă, la citirea Bibliei etc.). În deosebi trebuie să începem și să încheiem fiecare zi cu rugăciune. atunci cînd doi sau trei oameni se roagă împreună, binecuvîntarea cerească se revarsă peste acel loc și peste întreaga lume.

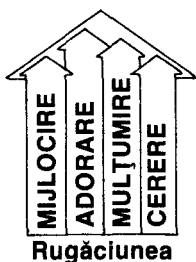

Rugăciunea în cămăruță

B.

Rugăciunea în comun

2. După **conținut** deosebim:

a) **Adorarea** este cel mai înalt fel de rugăciune, căci în aceasta nu ne gândim și nu vorbim despre noi înșine, ci Îl vedem numai pe Dumnezeu, pe Domnul Isus Hristos și lucrarea lui de pe Golgota. Îl adorăm pe Domnul nostru pentru jertfa Sa de pe cruce și pe Dumnezeu, Tatăl nostru, pentru nespusa iubire în darea Fiului Său.

Rugăciunea de adorare ocupă un loc deosebit în fiecare adunare, în fiecare serviciu divin. Ea începe deja aici pe pământ și își găsește continuarea veșnică în slava cerească.

Ioan 4,20-24; Efes. 1,3-14; Col. 1,12-22; 1 Petru 1,3-4; **Apoc. 5,8-14**; 1,5b-6.

b) **Mulțumirea**, prin care noi mulțumim din inimă lui Dumnezeu pentru toate darurile primite atât pentru suflet cât și pentru trup.

Luca 24,30; **Ioan 6,11**; Col. 4,2; **1 Tes. 5,17-18**.

c) **Mijlocirea**, în care expunem lui Dumnezeu toate problemele pentru orice frate și soră în credință, trebuie să cuprindă în mod deosebit întreaga lucrare a lui Dumnezeu din lume, pe toți frații și surorile care activează în astfel de lucrări. Ne rugăm pentru misionari, evangheliști, păstori și învățători, cei prizonieri pentru credința în Domnul Isus, lucrarea pentru tineret și copii, dar și pentru slujba față de oameni în căminele de bătrâni, în spitale, în sanatorii și orfeline. În sfârșit, să intervenim într-un mod cu totul deosebit pentru lucrarea în adunarea locală. De asemenea trebuie să ne rugăm pentru toți oamenii necredincioși pe care îi cunoaștem, pentru lumea întreagă și pentru toate autoritățile.

Exod 32,30-34; 1 Sam. 7,8; 12,23; Neemia 1,5-11; Daniel 9,3-11; **Mat. 9,38**; **Fapte. 12,5**; Efes. 3,14-21; Col. 4,3-4; Evrei 13,17-19; Ier. 19,7; 1 Tim. 2,1-4.

- d) **Rugăciunea de cerere**, prin care ne rugăm lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre și pentru sfințire, sau pentru probleme proprii, interne și externe. Ps. 51,1.12; Isaia 38,2-5; Iona 2,2-10 **Fillimon 4,6**.

Întrebare: Care sînt rugăciunile ascultate de Dumnezeu?

65

Răspuns: Dumnezeu ascultă toate rugăciunile care sînt după voia Sa și care nu pornesc dintr-o inimă egoistă. El le răspunde dacă au fost aduse înaintea Lui cu credință și fără îndoieli.

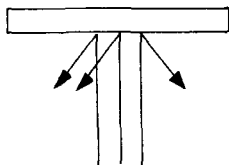
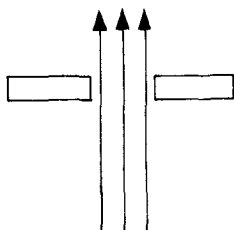
Mat. 18,19; 21,22; Ioan 16,23-24; 1 Ioan 3,21-22; 5,14-15; Iac. 1,6-7.

Întrebare: Care sînt rugăciunile pe care nu le poate asculta Dumnezeu?

66

Răspuns: Dumnezeu nu ascultă rugăciunile care sînt împotriva voii Sale sfinte, deci nu sînt călăuzite de Duhul Sfînt, care pornesc dintr-o inimă necurată și neîmpăcată, care sînt palavragite în chip ușuratic și fără gîndire și sînt rostite în necredință.

Mat. 6,7-8; 14,15; Marcu 11,24-26; Iacov. 1,6-7.

67 Întrebare: Care sînt rugăciunile lui Isus pe care le cunoaştem?

Răspuns: Din Evanghelii ştim că Domnul Isus S-a rugat mult, mai ales noaptea în locuri unde nimeni nu-l conturba. Aici El îşi găsea liniştea cu Tatăl de multe ori pînă în zorii zilei. Înainte de orice hotărîre importantă (de ex. înaintea alegerii celor 12 apostoli, înainte de vindecarea bolnavilor şi mai ales înainte de prinderea şi răstignirea Sa), El S-a rugat. În chip profetic se spune despre El: »Eu însă sînt mereu în rugăciune.« Ps. 109,4. Mat. 14,23; Marcu 1,35; 6,46; **Luca 5,16; 6,12; Ioan 11,41-42.**

Cunoaştem următoarele rugăciuni importante:

1. Glorificarea, Mat. 11,25-26; Luca 10,21-22
2. Rugăciunea Marelui Preot, Ioan 17.
3. Rugăciunea lui Isus în Ghetsimani, Mat. 26,39-44; Marcu 14,34.
4. Rugăciunile lui Isus de pe cruce, Mat. 27,46; Luca 23,34.

Răspuns: În această rugăciune Isus învață pe ucenicii Săi, care erau încă în așteptarea împărăției pămîntești, cum să se roage. Astfel aceasta nu este rugăciunea lui Isus, ci rugăciunea cu care trebuiau să se roage ucenicii.

Mat. 6,9-13; Luca 11,2-4.

Mai întâi adresarea: ne constrînge spre o conștiință întoarcere (atașare):

»Tatăl nostru care ești în ceruri«,

Apoi cele trei cereri:

»sfințească-se Numele Tău,

vie împărăția Ta,

facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt«.

Acestea au drept conținut onorul și drepturile lui Dumnezeu.

A patra cerere:

»Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi«,

are drept conținut o necesitate trupească.

Urmează trei cereri de înseamnăte spirituală:

»Iartă-ne greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;

Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău«.

Putem observa că rugăciunea »Tatăl nostru« a corespuns într-utotul nevoilor ucenicilor. Afară de aceasta, rugăciunea »tatăl nostru«, în vremurile de strîmtorare în care se găsea așa-zisa rămășiță credincioasă a lui Israel, capătă iarăși o deosebită înseamnăte.

Rugăciunea aceasta este un model de rugăciune. Ea ne pune în gardă față de felul de a ne ruga formal și superficial.

69 Întrebare: Ce însemnătate are »Tatăl nostru« pentru adunarea nou-testamentală a lui Dumnezeu?

Răspuns: Rugăciunea aceasta, făcînd parte din Cuvîntul dumnezeiesc al Bibliei și fiind cuvîntul Domnului nostru are și azi o mare însemnătate. **Ea este un exemplu de dreaptă clasificare a cererilor și de-o mulțumire conștientă.**

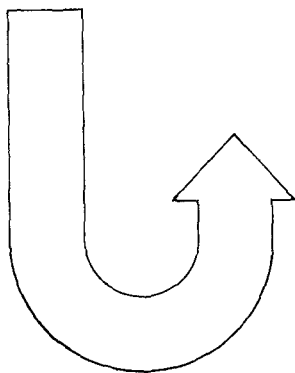
Din noua relație cu Dumnezeu se crează pentru copilul lui Dumnezeu astăzi o nouă rugăciune. Ioan 16,23-27.

Mai întîi e vorba totdeauna de interesul și de onorarea lui Dumnezeu și doar după aceea de nevoile noastre personale din afară și din lăuntru.

70 Întrebare: Ce primejdii s-ar putea ivi dacă »Tatăl nostru« s-ar folosi ca rugăciune în casele și adunările noastre?

Răspuns: S-ar putea ca adesea rugăciunea aceasta să fie rostită mașinal, fără gîndire, iar Domnul Isus ne-a atras atenția categoric cu privire la »bolboroseala ca păgînii«. Prin rugăciunea aceasta ar fi determinați să se adreseze lui Dumnezeu ca tatălui lor, mulți oameni care n-au acest drept. Mai departe să ne gîndim că rugăciunea »Tatăl nostru« corspundea nevoilor ucenicilor din vremea aceea. Noi ne aflăm acum în epoca harului și nu așteptăm o împărăție pămîntească, ci pe Domnul care va veni, care ne va lua în slava Sa. Atît în Faptele Apostolilor cît și în toate celelalte cărți ale Noului Testament »Tatăl nostru« nu mai este amintit ca rugăciune. Putem remarca că această rugăciune unică în felul ei, în decursul secolelor, a fost degradată prin mulțimea repetărilor automate.

X.
Despre
întoarcere și
nașterea din nou

71 Întrebare: Ce înseamnă »a se întoarce«?

Răspuns: Pentru că, potrivit singurei sentințe competente a sfântului și dreptului Dumnezeu, toți oamenii sînt pierduți în mod ireparabil (pentru că au păcătuit: Rom. 3,10-18; 3,22b-23; 6,23a), a trebuit ca Dumnezeu să pronunțe sentința de moarte asupra lor. El l-a înzestrat pe om cu voință liberă, ca să se hotărească pentru El sau împotriva Lui. Acum, Duhul Sfînt prin lucrarea Lui în inima omului, îl încredințează pe om de păcat, dreptate și judeactă. Dumnezeu oferă mîntuirea prin Isus Hristos și așteaptă ca prin **pocăință și credință** omul să se întoarcă la El și să primească lucrarea reprezentativă a lui Hristos de pe cruce ca fiind făcută pentru el personal.

Deci atît pocăința cît și credința sînt, în cele din urmă, tot daruri ale harului lui Dumnezeu (Fapte. 11,18; 2Tim. 2,25), care îi sînt date omului păcătos cînd, în lumina lui Dumnezeu, el își recunoaște starea sa păcătoasă și disperată.

Pocăința, în înțeles biblic, n-are nimic comun cu »a ispăși« sau »a repara«. Omul nu este capabil de așa ceva. Pocăința înseamnă în limba greacă »schimbarea minții«, care se manifestă prin **părăsirea drumului propriu** de pînă acum și **întoarcerea la Dumnezeu**. În multe locuri, Biblia numește această schimbare a minții »întoarcere«.

Mat. 13,15; Marcu 4,12; **Fapte. 3,19; 11,21; 14,15; 17,30; Fapte. 26,20;** 1Tes. 1,9; 1Petru 2,25.

DIRECȚIA ACTUALĂ

Dumnezeu

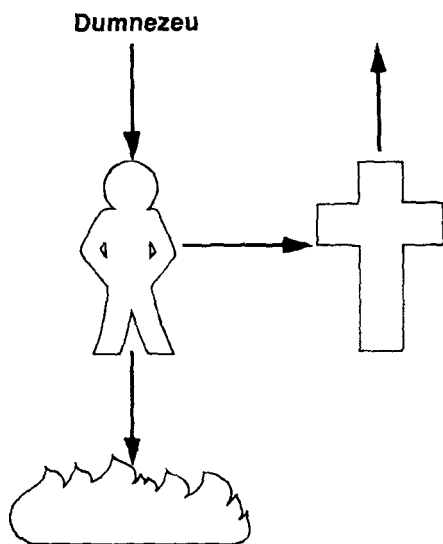
Satan
Lume

DIRECȚIA DE PÎNĂ ACUM

Răspuns: Nașterea din nou și întoarcerea sînt acte echivalente. Chiar dacă nașterea din nou sau »nașterea de sus« (născut din Dumnezeu, 1 Ioan 5,18) este exclusiv lucrarea lui Dumnezeu la care omul poate contribui tot așa de puțin ca și la nașterea firească, el nu este exclus de la participare. Convins prin Duhul Sfînt, omul își recunoaște starea sa de mort în păcat și, prin credință se încredințează în mîna salvatoare a lui Dumnezeu (Efes. 2,1). La întoarcerea aceasta Dumnezeu răspunde prin Duhul Sfînt și crează o viață nouă și veșnică. Aceasta numește Biblia »a fi născut din Dumnezeu« (Ioan 1,13). Prin nașterea din nou credinciosul devine copil al lui Dumnezeu și prin aceasta părtăș firii dumnezeiești.

Efes. 4,24; 2Petru 1,4; Ioan 3,3 și 8; 2Cor. 5,17-18; Tit. 3,5; 1Petru 1,3 și 23; Efes. 2,10;.

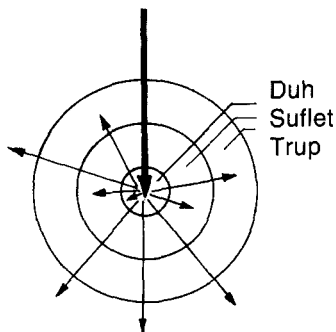
Nașterea din nou este în totul lucrarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfînt în Isus Hristos.

73 Întrebare: »A se întoarce«, cum se face lucrul acesta?

Răspuns:

1. Pe temeiul Evangheliei citite sau vestite și prin lucrarea Duhului Sfânt (Ioan 16,8-9), omul poate recunoaște că e un păcătos pierdut și e pe drumul osîndei veșnice.
Isaia 1,5b-6; 53,6; Rom. 3,22b-23; 6,23; Evrei 9,27.
2. Să recunoască **starea de pierzare** absolută (omul nu numai că merge la pierzare, **el este deja pierdut**), prin chemarea numelui acesta, singurul în care este mîntuirea (Fapte. 4,12), în rugăciune serios intenționată (cel mai bine pe genunchi într-un loc liniștit) să-și mărturisească păcatele fără rezerve. Să-L roage pe Domnul pentru iertarea vinei pe temeiul morții Sale reprezentative și a sîngelui vărsat.
Ps. 32,5; 51,1-12; **Luca** 15,18-19 și 21; **18,13**; Fapte. 16,30-31.
3. S-o rupă cu păcatul și să se întoarcă la Dumnezeu în mod intenționat.
1Tes. 1,9;
4. Să creadă că Domnul Isus a luat asupra Sa, pe cruce, toate păcatele și prin aceasta le-a ispășit. Astfel Dumnezeu poate ierta deplin orice vină în momentul recunoașterii ei.
Isaia 1,18; Ioan 3,16-17; 6,40; 6,47; Rom. 3,24; 6,23; Gal. 2,16; **Col. 2,13**.

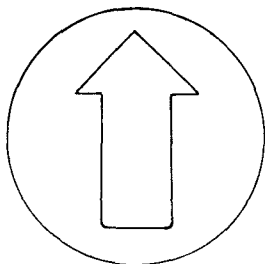

5. Ca răspuns la întoarcere, Dumnezeu dăruiește prin nașterea din nou fiecărui om o viață nouă și veșnică. Prezența lui Dumnezeu în viața fiecărui născut din nou este confirmată prin Duhul Sfânt care locuiește din acest moment în inima omului. (botezul Duhului are loc la mărturisirea păcatelor și iertarea acestora = pocăință).
Marcu 1,8; **Ioan 1,33; 5,24; 7,38-39; 11,25-26; Fapte. 10,44; Rom. 5,5; Efes. 1,13-14.**
6. Să mulțumească din adâncul inimii Domnului Isus și prin El lui Dumnezeu Tatăl pentru iertarea păcatelor, pentru pacea cu Dumnezeu și pentru slava cerească ce-l așteaptă. Mulțumirea aceasta trebuie să se confirme printr-o viață de sfințenie și de trăire după voia lui Dumnezeu. **Efes. 2,8-10; 3,14-21; 6,10-20; Fil. 2,13-16; 4,4-9; Col. 1,12-23; 2,9-15; 3,12-17; 1Tes. 5,16-24; Evrei 10,23-25; 12,1-3; 2Petr 3,18.**

Întrebare: Trebuie ca toți oamenii să se întoarcă (pocăiască) dacă vor să aibe viață veșnică? **74**

Răspuns: Da, pentru că toți oamenii sînt păcătoși. Dacă vrem să fim fericiți aici pe pămînt și să ajungem odată în slava cerească, trebuie să ne întoarcem și să fim născuți din nou.

Isaia 56,6-7; Ezech 18,21-23; 33,11; Ioan 3,5 și 16; 8,24; **Fapte. 17,30; Rom. 2,4; 3,23-24; 1Tim. 2,4.**

**Singura cale:
ISUS HRISTOS**

75 Întrebare: Care este timpul cel mai potrivit pentru întoarcerea la Dumnezeu?

Răspuns: Cel mai bun timp pentru întoarcerea la Dumnezeu este copilăria și tinerețea. În perioada aceasta fragedă a vieții inima și gândul omului nu sînt întipărite de felul și ideologia lumii materialist-ateiste. De aceea tînărului îi este mai ușor să creadă.

Deuter. 6,7; Prov. 8,17; Ecl. 12,1a; Mat. 19,14.

75a Întrebare: Poate stabili cineva data »întoarcerii« sale?

Răspuns: E greu de crezut! Nimeni nu știe cît va mai trăi și dacă va mai putea să se întoarcă la Dumnezeu la o dată mai tîrzie. Darul harului de mîntuire trebuie primit atunci cînd este oferit.

S-ar putea ca inima să se împietrească, iar ca urmare, s-ar putea ca Dumnezeu însuși să răspundă atunci cu împietrire.

Exod 10,1; Evrei 3,7-13; Iov 33,29-30.

Tinerețe

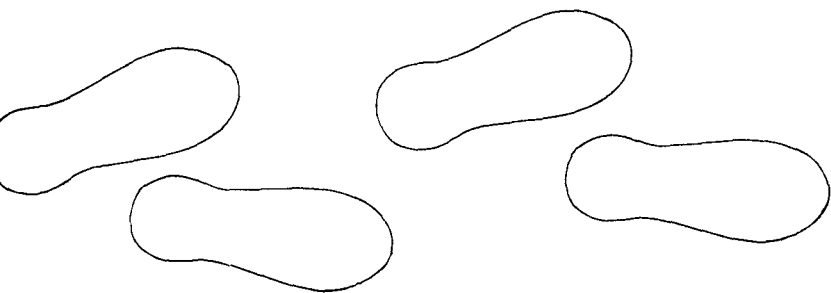
Copilărie

Astăzi.

Acum.

XI.

Despre credință și urmările ei.

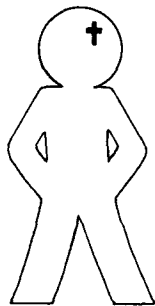

76 Întrebare: Care este adevărata credință?

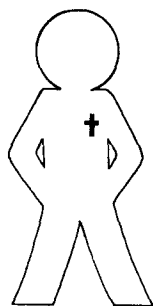
Răspuns: Credința este o încredere deplină în promisiunile lui Dumnezeu și în primul rînd în Dumnezeu însuși și în Fiul Său Isus Hristos (vezi explicația de la Evrei 11,1).

Nu este destul ca cineva să creadă doar cu min-
tea că există un Dumnezeu în cer, ci în același
timp și cu întreaga sa inimă (credința din inimă)
că Isus Hristos a murit pe cruce pentru fiecare
personal și a împlinit toată dreptatea. Credința
este o faptă a inimii și a voinții. Urmările credinței
sînt: pace lăuntrică, putere de împotrivire față de
păcat, mîngăiere în necazuri și siguranța că se va
putea vedea odată ceea ce s-a crezut aici.

Mat. 9,29; 17,20; Fapte. 16,5; 26,18; Rom. 5,1;
10,10; **Efes. 2,8-10**; 1Tim. 6,11-12; Evrei 12,1-2;
Iacov 1,6; 2, 17-26; **1Ioan 5,4**; Iuda 20; Apoc.
2,13.

Credința cu capul
(nu folosește la nimic)

Credința din inimă
(Îl schimbă pe om)

Întrebare: Pot toți oamenii să creadă?

77

Răspuns: Credința omului se bazează numai pe lucrarea lui Dumnezeu (Ioan 6,37.44.65). Cu aceasta însă răspunderea sa cu privire la »voința de a crede sau nu«, nu este anulată. Omul este și rămîne acela care, în deplină răspundere, este obligat să dea un răspuns chemării lui Dumnezeu. Biblia arată lămurit că în cele din urmă **cre-
dința** nu este hotărîrea proprie, o lucrare omene-
ască, ci **răspunsul la chemarea și invitația lui
Dumnezeu.**

Deoarece chemarea lui Dumnezeu se îndreaptă
spre toți oamenii (Ioan 3,16; 1Tim. 2,3-4), toți
oamenii care aud chemarea lui Dumnezeu au
posibilitatea să răspundă cu un »DA« al credinței.
Așa-zisa »neputință a crede« este în realitate o
»nevoianță de a crede«.

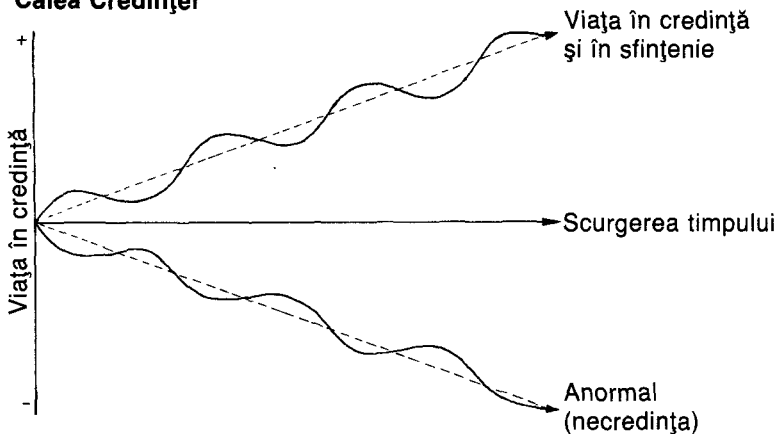
Marcu 9,23; **Ioan 6,29**; Rom. 4,16a; 10,17; 2Tes.
3,2; Evrei 11,6.

78 Întrebare: Ce trepte se pot deosebi în viața de credință?

Răspuns: În viața de credință deosebim:

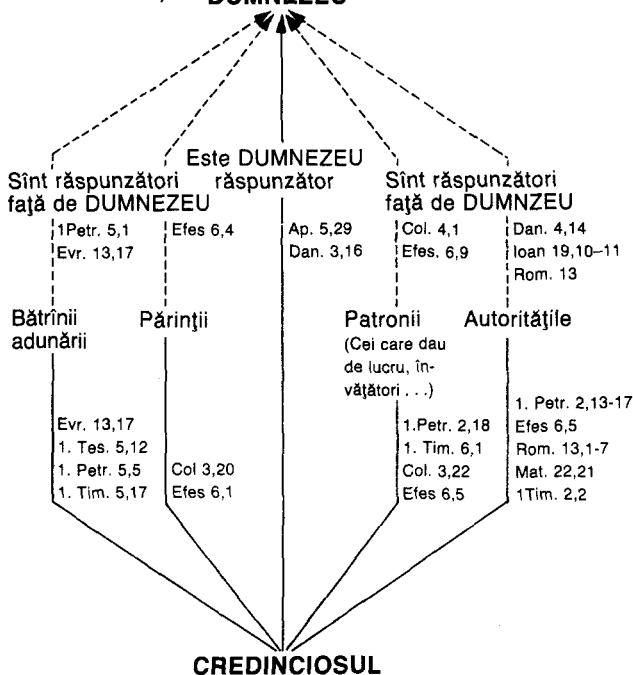
1. **Începutul credinței**, care constă în întoarcerea și nașterea din nou. Aceasta este condiționată de primirea mesajului de pe cruce ca un mesaj personal. (Vezi capitolul 10)
Ioan 3,3 și 5; Fapte. 5,14; 10,43; 13,39; Fapte. 15,11; 16,31.
2. **Creșterea credinței**. Trebuie să creștem în credință și în cunoștință. Credința noastră trebuie să se aprofundeze și să devină puternică.
Luca 17,5; Fapte. 14,22; 2Cor. 10,15; 2Tes. 1,3; 1Tim. 2,4; 2Petru 3,18; Iuda 20
3. **Lupta credinței**. Există anumite îndoieli, neliniști și încercări pe care trebuie să le învingem prin credința în Hristos Isus care ne dă armura necesară acestei lupte.
1Cor. 9,25-26; Efes. 6,10-18; 1Tim. 6,12; 2Tim. 4,7-8; Apoc. 2,7.11.17.26; Apoc. 3,5.12.21.
4. **Birunța credinței**. Unii au suferit un naufragiu în credință. **1Tim. 1,19.**
Noi toți sîntem în primejdia de-a suferi înfrîngeri în viața de credință. Dacă ne ațintim însă privirile spre Hristos putem calcula constant pentru întreaga viață doar cu biruințe.
Mat. 26,41; 2Tim. 2,22; Evrei 12,1-2; 1Petru 1,5; 1Ioan 5,4; Apoc. 2,4;.
5. **Ținta credinței**. Aici este vorba despre:
 - a) ținta pe care Dumnezeu vrea s-o atingem în viața aceasta pe pămînt: să fim asemenea Lui!
Mat. 5,48; 2Cor. 3,18; 4,16; 5,7; Efes. 4,13; Fil. 3,12-14.
 - b) ținta în slava cerească: noi vom fi asemenea Lui și-L vom putea vedea așa cum este.
1Cor. 2,9; 2Cor. 5,1; 2Tim. 4,7-8; 2Petru 1,11; 1Ioan 3,2; Fil. 3,20-21.

Calea Credinței

Responsabilitatea omului înaintea lui (la întreb. 79/80) DUMNEZEU

Notițe

79 Întrebare: Cum se arată credința aceasta?

Răspuns: Credința adevărată nu se manifestă doar prin mărturisirea lui Hristos, ci și prin claritatea umblării:

1. **În încredere și ascultare de Dumnezeu**
Evrei 11

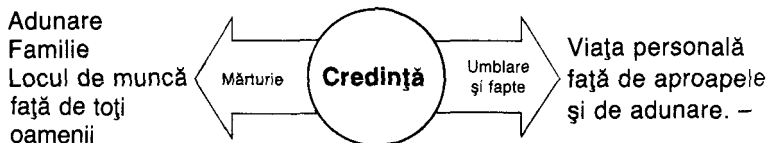
2. **În mărturie:**

- a) în adunare (biserică)
- b) în familie
- c) zilnic la locul de muncă
- d) față de oameni necunoscuți

Mat. 10,32; Rom. 10,9-10; Evrei 13,15.

3. **În umblare și în fapte**

Iac. 2,14-26; 3,13; Efes. 2,10; 1Tim. 4,12; 6,18; 2Cor. 9,8; Tit. 2,14; 1Petru 2,12.

Răspuns: În urma celor spuse în cuvîntul lui Dumnezeu (Biblie) și totodată a îndrumărilor Duhului Sfînt.

1. Cu privire la viața personală

Efes. 4,25-32; 5,1.2.7.11.18; 1Tim. 6,6-12; Evrei 12,14; 1Ioan 1,7-9; 2,15-17.

2. Cu privire la aproapele

Luca 10,27-37; Efes. 6,1-9; 1Tim. 6,1-2; 1Petru 2,21-23; Iacov 4,17.

3. Cu privire la rînduiala casei lui Dumnezeu (adunare)

1Tim. 3,15; 4,15-16; Evrei 10,23-25; 12,14; 13,1-7.15-17.

Răspuns:

1. Nu de la noi.

Rom. 7,18-19.

2. Prin puterea Duhului Sfînt, în timp ce socotesc cu El și mă predau în mod conștient îndemnurilor și indicațiilor Sale.

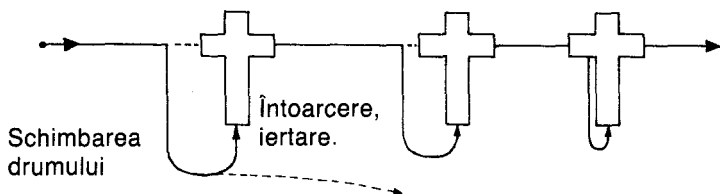
Rom. 8,14; Efes. 3,20; 2. Cor. 3,18; 13,3-5; Fil. 2,12b-16.

82 Întrebare: Ce se întâmplă dacă dăm greș în umblare și în lucrare?

Răspuns: Dumnezeu privește inima noastră, pocăința din inimă, căința, mărturisirea inimii și, în harul Său răspunde la acestea cu iertare și restabilirea părtășiei.

1 Ioan 1,9-2,2; Ps. 34,18; 51,17; Isaia 57,15; 66,2b.

Acolo unde calea omului se întâlnește cu calea lui Dumnezeu, omul are nevoie de cruce.

Notițe

83 Întrebare: Ce obligații are creștinul în relațiile sale cu autoritățile?

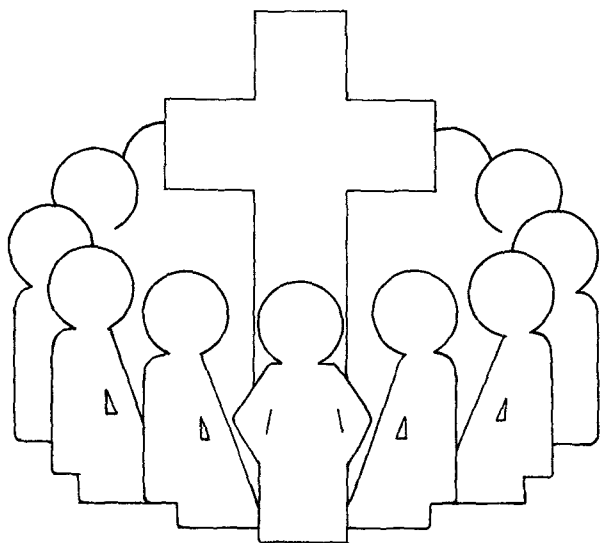
Răspuns: Fiecare credincios recunoaște autoritatea oficială fiind rînduită de Dumnezeu și-i va da ascultare atîta vreme cît nu i se va cere ceva care este împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu. El trebuie să respecte legile, să achite în mod conștient impozitele legale, iar în devotament și în împlinirea obligațiilor să fie model.

Cea mai înaltă poruncă pentru el este Cuvîntul lui Dumnezeu: »Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decît de oameni«.

Fapte. 5,29b; Luca 20,25; Mat. 22,21; Rom. 13,1-7; Ier. 29,7; Fapte. 4,19; Mat. 5,16; Efes. 5,9; Prov. 11,11; 28,12; Daniel 3,18; Tit. 3,1; Ps. 72,16.

XII.

Adunarea nou-testamentală

84 Întrebare: Ce este »adunarea«, altfel tradus »biserica«?

Răspuns:

1. Sfânta Scriptură cunoaște expresii deosebite care în fond se referă la același lucru. Cuvîntul grecesc »eclesia« = chemată afară (aleasă), este tradus cu adunare sau biserică. Afară de aceasta se găsesc expresii luate din limbajul figurat ca: clădire, casa lui Dumnezeu, adunarea lui Dumnezeu, locuința lui Dumnezeu în Duhul, Templul Domnului, Trupul lui Hristos, Mireasa lui Hristos, soția Mielului.

Mat. 16,17.18; Efes. 2,21-22; 1Cor. 3,9; Evrei 10,21; Efes. 1,23; Apoc. 21,9; 1Tes. 2,14; 1Tim. 3,15; 1Cor. 3,16 etc.

2. **Biblia vorbește despre o singură adunare** (Mat. 16,18; Efes. 1,22; Col. 1,18). Ei îi aparțin toți credincioșii, toți acei născuți din nou pe întregul pămînt în actuala epocă a harului. Ei alcătuiesc »Adunarea Dumnezeului celui viu«, sînt mădulare în »Trupul lui Hristos« al cărui cap este El însuși. Din această unitate rezultă o unitate deplină. Această unitate organică este realizată prin Duhul Sfînt la Cincizecime, după planul și alegerea lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii.

Efes. 1,4 și în continuare.

Misiunea ei este:

a) **Să fie stîlpul și temelia adevărului.** Ea are sarcina de-a purta mărturia adevărului lui Dumnezeu și de-al înfățișa prin puterea Lui luminînd acolo unde este prezentă. 1Tim. 3,15.

b) Ea este **casa lui Dumnezeu.** În ea vrea Dumnezeu să locuiască și să fie »acasă«. Efeseni 2,22.

c) Ea este **trupul lui Hristos.** Imaginea aceasta vorbește de numărul mare al mădulelor care aparțin **unității unui organism.** Tru-

pul este legat în mod inseparabil de Hristos și își primește de la El directive.

Efesenii 1,22-23; 4,15-16.

- d) Ea este **Mireasa, soția Mielului**. Aceasta ne vorbește de afecțiunile reciproce ale dragostei dumnezeiești

Efesenii 5,25-32; Apoc. 19,7.

Biblia ne vorbește și despre **adunările locale**, așa cum este știut că se înfățișează biserica în totalitatea ei. Înfațișarea practică a acestei unități începînd cu biserica primilor creștini, a luat o dezvoltare greșită prin slăbuciunile și păcatele oamenilor avînd ca rezultat multe forme de biserici și adunări cu denumiri deosebite. Istoria bisericii arată că în toate vremurile s-au găsit oameni care asemenea primilor creștini se adunau în case formînd astfel adunări locale.

Rom. 16,3-5; Gal. 1,2; Apoc. 1,4.

3. **Scopul întrunirilor lor este:** Să-L laude pe Dumnezeu și să vestească evanghelia oamenilor nemîntuiți, să se sprijine în scopul zidirii lăuntrice și al sfințirii.

Mat. 18,15-20; Fapte. 2,42; 20,28.29.32; 1Cor. 1,5; 3,6.7.11-13; Efesenii 4,1.2.4-6.14; 1 Petru 2,5; Fapte. 26,18.

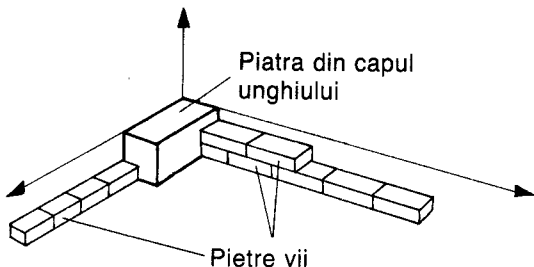
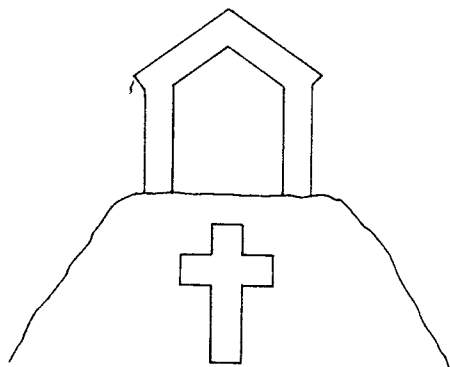
4. **Sarcinile adunărilor:** Să dea îndrumări și îmbărbătări ca lumina primită să fie reprezentată într-o umblare personală plină de mărturie. Să țină legea lui Hristos, să facă misiune pe întregul pămînt și să aibe rîvnă pentru fapte bune ca roadă a Duhului și a credinței. **Mat. 28,19;** Fapte. 1,8; **Fil. 2,15-16;** Efes. 2,10; Col. 1,10; Tit. 2,14; 3,8.

85 Întrebare: Ce spune Isus Însuși despre biserică?

Răspuns: Ea este zidită pe o stîncă. Isus Însuși este această stîncă sau temelie. În aceasta stă făgăduința și garanția că porțile iadului n-o vor birui. **Mat. 16,18; Ioan 17,11. 15. 24;** (Ef. 2,20).

Apostolii:

Biserica e zidită pe temelia apostolilor și proorocilor Noului Testament. De aceea nu mai e nevoie de noi apostoli. Astăzi e vorba de o adevărată continuare a zidirii pe care ne-o descrie Biblia. Rom. 15,20; 1Cor. 3,10; Gal. 2,9; 1Petru 2,4-10.

Efes. 2,20

»Zidiți pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului, fiind Isus Hristos«

Întrebare: Unde este începutul adunării sau al bisericii?

86

Răspuns: Prima biserică a luat ființă la zece zile după înălțarea lui Isus, **la sărbătoarea Cincizecimii**. Fp. 2,1-4 și 41-42 și 47; 5,11-14.

La început aparțineau bisericii numai membrii religiei iudaice (Fp. 2,5-11).

Abia după ce Petru a primit de la Dumnezeu o indicație clară și după ce a fost botezat Corneliu (Fp. 10) au putut să fie primiți în adunare și păgînii, fără alipire la Israel (vezi sfatul apostolilor Fp. 15). Cea dintîi adunare dintre neamuri a fost în Antiohia. Aici credincioșii au fost numiți pentru prima dată »creștini« (Fp. 11,25-26).

Fp. 1,15; 2,41-47; 4,4 și 32-34; 5,14 și 42; 6,7; 16,14 și 33; 19,20.

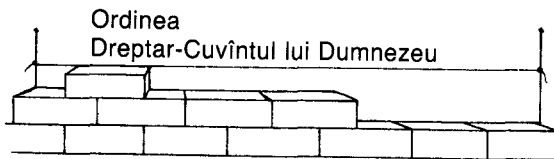
87 Întrebare: Care este ordinea în adunare?

Răspuns: Competent și obligatoriu este Cuvîntul lui Dumnezeu în toate problemele interne și externe.

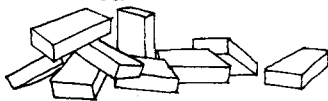
Problemelor interne aparțin: Întrebări cu privire la învățătura despre viața spirituală în lăuntrul adunării, expunerea și vestirea Cuvîntului lui Dumnezeu, programul orilor de adunare, ordinea în adunare, cina Domnului, botezul și disciplina adunării, apoi slujbele diaconești ale îngrijirii de bolnavi, de bătrîni și de cei în nevoie.

Problemelor externe aparțin: administrarea clădirii și reprezentarea în afară, de exemplu, față de autorități etc.

Col. 3,16-17; Mat. 18,15-17; 1Cor. 5,7; 6,5-7; 1Tim. 5 și 6; 1 Tim. 3

Dezordinea

Nici individualism, nici democrație

Întrebare: Cine este Capul adunării?

88

Răspuns: **Domnul Isus Hristos este Capul adunării Sale.**

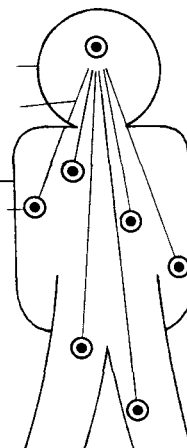
În adunarea aceasta, în contrast cu lumea, vor fi valabile doar principiile de conducere și de ordine spirituale. **Conducerea o are Însuși Domnul Isus Hristos. El lucrează, ordonează și aranjează totul prin Duhul Sfînt.** De aceea principiile omenești de putere și oportunitate n-au nici un loc în adunare. Duhul Sfînt îl folosește pe om pentru a împlini felurite slujbe. Pentru aceasta, El îl înarmează cu darurile duhovnicești necesare și cu putere. Cînd darurile acestea sînt folosite în smerenie, în ascultare și în iubire, atunci »funcționarea«, adică creșterea adunării este asigurată, chiar fără mijloace artistice și fără slujbași angajați.

1Cor. 12 și 14; Ef. 4,11-12; 1Tim. 5,17; Evr. 13,7 și 17; **Efes. 1,22-23; 4,15; Col. 1,18.**

Capul, Isus Christos

Duhul Sfînt

Trupul
Mădulele

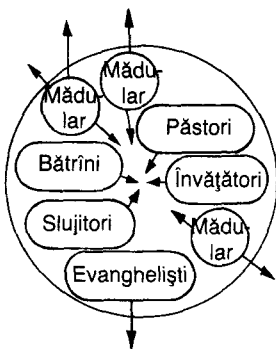

89 Întrebare: Ce slujbe deosebite există într-o adunare locală?

Răspuns: Noul Testament distinge două slujbe diferite:

1. **Slujba de bătrîn al adunării sau supraveghetor, învățător și păstor.** Aceste slujbe trebuie exercitate numai de aceia dintre frați care cunosc chemarea Domnului și darurile date prin Duhul Sfânt. Trebuie îndeplinite și anumite condiții cum rezultă din mai multe relatări amănunțite ale Noului Testament. Relatările arată lămurit că aceste slujbe nu pot fi îndeplinite în virtutea unei chemări omenești sau a unei funcții, ci numai în virtutea unei chemări de la Domnul.
Rom. 12,6-8; Fp. 20,28; 1Tes. 5,12; 1Tim. 3,1-7; 4,11,12; 5,17; 2Tim. 4,5; 2,2,15; Tit. 1,6-9; Evr. 13,7,17; Ef. 4,7,11.

2. **Slujitor** (grecește = diakonos) Fiecare mădu-lar al trupului lui Hristos este implicat în sarcinile slujbei pentru alții ca și mădulele trupului omenesc și este răspunzător pentru aceasta după măsura darului lui Hristos. Pe lângă aceasta există slujbe pe care numai anumiți frați le pot face (vezi întrebarea 87).
Fp. 6,3-6; 1Tim. 3,8-13; 2Tim. 1,18.

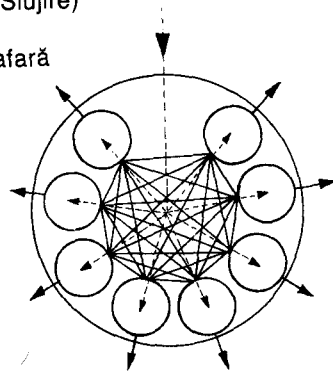
Întrebare: Ce privilegii a dăruit Dumnezeu comunității copiilor lui?

90

Răspuns:

1. Sărbătorirea Cinei Domnului pentru a aduce jertfă de laudă și de mulțumire. (vezi întrebarea 97-99)
2. Să se zidească reciproc în Cuvîntul lui Dumnezeu.
3. Să se roage împreună și unul pentru altul.
4. În caz de sărăcie, boală și slăbiciune, ca și în multe situații grele, să poată avea dreptul la ajutorul fraților.
Col. 3,16,17; Gal. 2, 10; 6,10; Fil. 4,10-19; 1Tim. 2,1; 2Tim. 1,3; Fp. 12,5; 2,42; 1Cor. 10,16,17; 11,20-29.

Prin călăuzirea Duhului Sfânt. Zidire (Slujire) reciprocă cu impulsuri în afară

91 Întrebare: Ce sarcini are adunarea locală, în special față de membrii ei?

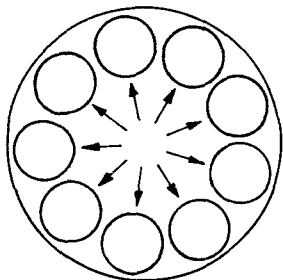
Răspuns: Adunarea are sarcina:

1. De a vesti Cuvîntul lui Dumnezeu și a veghea asupra doctrinei și vieții creștinilor.
2. Să exercite slujbă duhovnicească, să se intereseze de cei slabi cu dragoste, să-i caute pe cei rătăciți, să-i mîngîie pe cei descurajați, să-i muște pe cei dezordonați și să-i sfătuiască pe cei zăbavnici, să-i încurajeze să nu negligeze adunările.
3. Cînd e cazul, să exercite disciplină. Există o disciplină de adunare, care poate duce la o caracterizare înaintea adunării sau la excluderea din adunare. O astfel de măsură duce pe de o parte la lichidarea lucrurilor rele din lăuntrul adunării și pe de altă parte trebuie să servească numai ca ultim mijloc de îndreptare a vinovatului. Motiv pentru aceasta e iubirea.

Texte biblice la 1: 1Tim. 6,3; Fp. 20,28-31; Tit. 1,9; 3,8; Tit. 2,1; 1Cor. 6,5; 11,31; 2Ioan 4; Mat. 18,15-16; 2Cor. 8,21.

Texte biblice la 2: 1Tes. 2,7; 1Petru 5,2; Fp. 20,28; 1Cor. 9,19.22; 1Tes. 5,14; 1Tim. 4,13; 2Tes. 3,6; Gal. 6,1.2; 1Tim. 5,20.21; Evr. 10,24.25.

Texte biblice la 3: 1Cor. 5,11.13; 5,4; Mat. 18,18; 1Tes. 4,7.8; Rom. 6,1.2.6; 1Tim. 5,20; 2Cor. 6,16-18; 2Tes. 3,14.

Sarcini pentru fiecare

Răspuns: Ei au obligația:

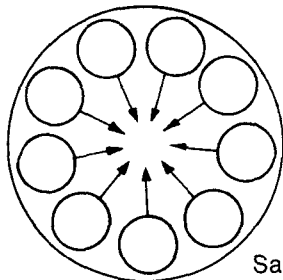
1. Să folosească darurile pe care le-au primit de la Domnul Isus, să se întâlnească reciproc în dragoste, să îndemne și să se lase îndemnați, să ducă o viață de credincioșie înaintea Domnului și curată din punct de vedere moral și să aibă grijă de o bună mărturie înaintea tuturor oamenilor.
2. Să sprijinească măsurile luate de adunare, ca vestirea Cuvântului, să sprijinească evangheli-zările prin contribuții bănești și servicii personale și să ia parte regulat la orele de adunare.
3. Hotărârile importante ale adunării, de exemplu, participarea la Cina Domnului sau excluderea din adunare să le împărtășească cu răspun-dere.
4. Pe frații care îndeplinesc funcția de bătrâni cu răspundere înaintea Domnului, să-i respecte, să- recunoască și să-i cinstească.

Texte biblice la 1: Mat. 22,39; Marcu 12,31; Ioan 13,14.34; 15,5; Rom. 12,9.10; 1Tes. 5,14. 22.23; Ef. 4,1-6; 1Petru 2,9-12; 1Ioan 4,21.

Texte biblice la 2: Fp. 2,42-47; Gal. 6,6; Rom. 16,1; Fil. 4,16,18; 1Tim. 5,18; Evr. 10,24.26; 13,16.21.

Texte biblice la 3: Mat. 18,17; 1Cor. 5,6.7. 12; Apoc. 2,2.14.16; 2Tes. 3,6.

Texte biblice la 4: Evr. 13,7.17; 1Tim. 5,17.

Sarcinile fiecăruia

Măsuri și greutate

a) Măsuri de lungime

Cotul	cam 45 cm.
Stadiul (măsură grecească pentru drumuri după lungimea stadionului din Olimpia)	cam 185 m.
Mila (măsură romană pentru drumuri de 1000 pași dubli)	cam 1,478 Km.

b) Măsuri de capacitate

Hoinixul	=	1,1	litri
Modionul	=	8,75	litri
Satonul	=	3,125	litri
Batul	=	22	litri
Metretul	=	39,39	litri
Corul	=	220	litri

c) Greutăți

Litra (livra)	327,45 gr.
Mina și talantul erau greutate pentru bani	

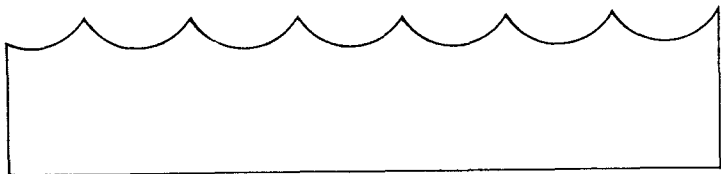
Monede și unități monetare în Noul Testament

Lepton (grec.) monedă de aramă cea mai mică monedă	
Cadranț (rom.) monedă de aramă	2 leptale
Assarion (grec.) monedă de aramă	4 cadranți
Dinarul (rom.) monedă de argint	16 assarii
Drahma (grec.) monedă de argint	16 assarii
Staterul (grec.) monedă de argint	4 drahme
Didrahma (grec.) în timpul Noului Testament nu mai e în circulație	2 drahme
Mina (grec.) greutate în bani	100 drahme
Talantul (grec.) greutate în bani	60 mine sau 6000 drahme

O recalculare în valoarea de azi se poate face după faptul că zilei de lucru după Mat. 20,2 îi revenea 1 dinar. (drahma).

XIII.

Botezul

93 Întrebare: Ce trebuie să știm despre botez?

Răspuns:

1. Citim în Biblie despre spălările la care israeliții trebuiau să se supună după ce s-au atins de un mort, de anumiți bolnavi și de obiecte necurate, pentru a se curăți de toată murdăria legată de acestea.
2. Botezul prozelitilor, care se aplica oamenilor care voiau să treacă de la păgânism la iudaism, nu este amintit în Biblie, dar a fost cunoscut din alte izvoare.
3. Botezul lui Ioan Botezătorul era un botez spre pocăință și se făcea în mod public prin cufundarea în Iordan. Se presupunea o căință cinstită pentru păcate și o sinceră declarație de întoarcere. (Ioan se socotea pe sine drept »glasul Celui ce strigă«, ca cel care pregătea calea pentru Mesia care venea după el și pentru »Împărăția lui Dumnezeu«.) În același sens botezau și ucenicii lui Ioan în vremea când Isus predica Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.
Texte biblice la 1: Levetic 14,7.8.9B; Levetic 17,15.16; Numeri 19,13.19; Evr. 9,10; Numeri 19,7;
Texte biblice la 3: Mat. 3,11a; Marcu 1,4-11; Luca 3,3.4.12.16.21.
4. **Botezul** cum se face de la Cincizecime pînă astăzi potrivit cuvintelor Domnului Isus. Mat. 28,19; Marcu 16,16.

Numai botezul acesta e tratat în cele ce urmează.

Răspuns:

1. Botezul este **o acțiune simbolică** ce se face prin cufundarea în apă a unui om născut din nou, care a dorit lucrul acesta. Cel botezat face prin aceasta o **mărturie publică**, prin care arată că el a murit, a fost îngropat și a înviat cu Hristos. Prin aceasta, el devine **ascultător** față de cuvintele lui Isus și își mărturisește totodată dorința după un cuget curat, adică să se socotească mort față de păcat, dar trăind pentru Dumnezeu în Hristos Isus. Ideile despre o iertare a păcatelor prin împlinirea în exterior a botezului cu apă, sînt tot așa de excluse ca și ideile despre botezul copiilor mici, al sugarilor. **Rom. 6,3-11**; Fp. 8,36-38; 10,47; 9, 18; 16,15.33; 22,16.
2. Este o acțiune care se face în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt. Mat. 28,19 Botezul poate fi primit numai de credincioșii care au trăit nașterea din nou. Fp. 10,47. **Nașterea din nou include primirea Duhului Sfînt**. De aceea nu e nevoie, cum cred unii, de o repetată acțiune mistică, așa-numitul botez al Duhului, după nașterea din nou și după botezul cu apă. (vezi întrebarea 61)
Ioan 3,5.6; 14,17; 16,13; Fp. 26,18; 1Cor. 6,11; Tit. 3,5.
Lucrarea Duhului Sfînt nu are nici o tangență cu actul botezului cu apă.
3. **Cuvîntul botez**, corespunzînd cuvîntului grecesc, **are înțelesul de cufundare sau afundare**, dar nicidecum înțelesul de stropire sau udare. Ioan 3,23. Înțelegem botezul ca o copie a nașterii din nou, ca o »cufundare în moartea lui

Isus», care cuprinde omul în întregime și care nu poate fi înfățișată suficient printr-o stropire. Este o imagine a spălării și iertării păcatelor, primită prin credință.

4. **Însemnătatea simbolică** a botezului trebuie privită din mai multe puncte de vedere:

a) **Apajudecării**, expresie întrebuințată în diferite locuri din Sfânta Scriptură. 2Sam. 22,17; Exod 14,27; Ps. 69,1.2; Is. 8,6.7. Cea mai puternică expresie se găsește în potop. Geneza 7,14-24; 9,11.

b) **Apa curățirii**: Numeri 19,20; Ioan 3,5; 13,5. 10; 19,34; 1Ioan 5,6.8; 1Cor. 6,11; Ef. 5,26; Is. 4,4.

c) Botezul ca imagine a îngropării. Noi, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El. Rom. 6,4.5.

d) Ieșirea din apă a celui botezat **închipuiește învierea** împreună cu Isus și începutul unei vieți noi. Rom. 6,4; Gal. 2,20; Ef. 4,24.

95 Întrebare: Ce scopuri urmăresc scriitorii epistolelor din Noul Testament prin afirmațiile lor cu privire la botez?

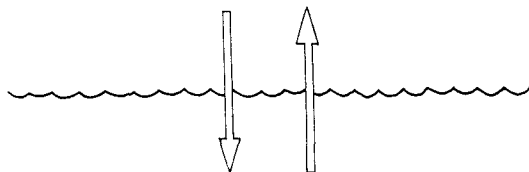
Răspuns:

1. a) **Pavel ilustrează în imaginea botezului din epistola sa către Romani, cap. 6**, pericolul unei rămîneri în păcat. Întrebarea este: »Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul?« (6,1) Răspunsul este: »Nicidecum« și este motivat cu amintirea adevărurilor mărturisite prin botez. Cu reînnoirea cunoștințelor despre însemnătatea botezului întîmpină Pavel primejdia care vine asupra credinciosului prin ispita păcatului.

b) **Pavel în epistola sa către Galateni cap. 3,27.28**: La Galateni era primejdia înțoarcerii la Lege, venită prin învățători mincinoși care ar fi însemnat o abatere de la mărturisirea lui Hristos.

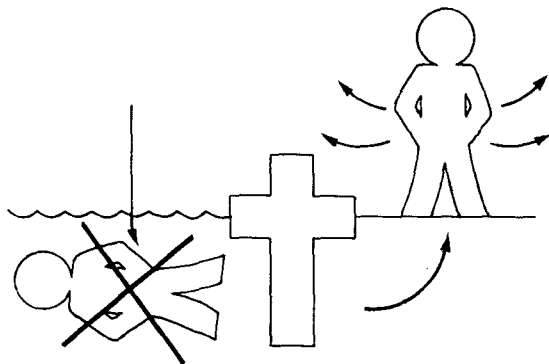
c) **Pavel în epistola către Coloseni, cap. 2,8-12**: La Coloseni era primejdia ca, după predare, prin filozofie și prin înșelăciune deșartă, după învățăturile începătoare ale lumii, omul să fie luat din nou ca pradă. Pe lângă aceasta, credinciosul era în primejdia de a da greș în viața practică pierzînd din vedere relația sa strînsă cu Hristos, El fiind Capul trupului, căruia el îi aparține ca mădular. De aceea Pavel îl cheamă înapoi pe credincios, aducîndu-i aminte că el a fost îngropat cu Hristos prin botez și înviat împreună cu El, prin credință.

2. **Petru în înțila sa epistolă cap. 3,20.21**: Trimiterea la prototipul lui Isus, care în Vechiul Testament este înfățișat prin corabia lui Noe, prin care credincioșii au scăpat de mînia lui Dumnezeu, capătă prin Petru o nouă confirmare. Aceasta spune: »nu o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu«. Aici Petru ne avertizează împotriva înțelegerii tainice și a părerii greșite că în forma exterioară și în îndeplinirea botezului cu apă ar exista o oarecare putere tainică, mîntuitoare. Astfel de păreri, care nu pot fi susținute cu Biblia, ușor duc la împiedicarea Evangheliei.

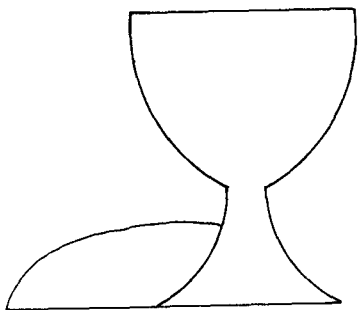
96 Întrebare: Este botezul necesar pentru mîntuire?

Răspuns: Nu. Totuși neglijarea lui ar putea fi un semn ori că respectivul a întrerupt legătura cu Isus, Domnul său, ori că se află într-o vinovată necunoaștere a voii Domnului. Fiecare ar trebui să se cerceteze punîndu-și serios întrebarea înaintea lui Dumnezeu, chiar și aceia care susțin botezul copiilor mici. Rezultă, din spusele Sfintei Scripturi, că înaintea Domnului un copilăș nu este botezat, în înțelesul biblic, și de aceea botezul de mai târziu, al celui care acum crede, nu poate fi socotit ca al doilea botez. Botezul copilului mic nu este mărturisit nicăieri în Biblie și a fost introdus abia la sfîrșitul veacului al doilea după nașterea lui Hristos.

XIV.

Cina Domnului

97 Întrebare: Când a fost instituită Cina Domnului și pe ce se întemeiază ea?

Răspuns:

1. A fost instituită de Însuși Domnul Isus, când, împreună cu ucenicii, a sărbătorit pentru ultima dată Paștele. Ei au petrecut atunci o zi cu totul deosebită, căci Isus se aducea pe Sine Însuși jertfă pe crucea de pe Golgota ca Miel al lui Dumnezeu.

Mat. 26,26-28; Marcu 14,22-24; Luca 22,19.20; 1Cor. 11,23-25; Ioan 1,29.

2. Sărbătorirea Paștelui, ca prototip, o găsim prima dată în istoria poporului Israel când au fost eliberați evreii de Sub stăpînirea lui Faraon și când îngerul nimicitor a lovit pe toți întîii născuți din țară. Judecătii acesteia i-ar fi fost supuse și israeliții, dacă n-ar fi ascultat de poruncile lui Dumnezeu date prin Moise și nu s-ar fi așezat sub sîngele unui miel fără cusur, cu care se unseseră stîlpii ușii și pragul de sus. Ei nu erau mai buni decît egiptenii dar, în felul acesta, au putut să scape de judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu a recunoscut jertfa reprezentativă a mielului ca prototip al Golgotei »Passah« înseamnă »a trece«).

Exod 12,5.7.12.14; Luca 22,15; Mat. 26,19;

3. Așa cum evreii aveau Paștele ca sărbătoare de amintire, tot așa a instituit Isus masa de amintire, pentru ca evenimentul central al istoriei omenirii, jertfa morții Sale pe cruce, să nu fie dată uitării.

1Cor. 11,26.

Răspuns: Are o adâncă înseamnă în multe privințe.

1. Ca **sărbătoare de amintire**, ea îi face pe participanți mereu conștienți că Isus a fost făcut păcat și că a luat judecata lui Dumnezeu asupra Lui. Pîinea frîntă și vinul sînt simbolurile trupului Său jertfit și a sîngelui vărsat, date morții pentru păcatele noastre. Ideea transformării pîinii și vinului în trup și sînge al lui Hristos nu are loc aici, tot așa de puțin ca și ideea unei mese de hrănire a cultului.

Luca 22,19; Mat. 26,26.27; 1Cor. 11,24; 11,20-21.

2. **Vestirea morții Sale »pînă vine El«** ne lămurește că Isus în moarte, prin înviere, a biruit moartea, trăiește la dreapta lui Dumnezeu și va veni iarăși. **De aceea adunarea care la Cina Domnului este o adunare care așteaptă venirea Sa.**

1Cor. 11,26.

3. »Cina Domnului« este **expresia părtășiei și a unității**. Această masă a părtășiei este mărturia celei mai intime legături a tuturor celor ce sînt născuți din nou cu Mîntuitorul lor Isus Hristos și ca mădulare ale trupului Său și între ei. Ea se întinde chiar pînă la unirea cu El în moartea și învierea Sa. Pavel atrage atenția asupra comuniunilor nelegiuite, lumești, de exemplu, participarea la mesele idolești.

Ioan 17,11.20.21; Ef. 4,3; Rom. 12,5; 1Cor. 12,12. 13,27; 1Cor. 10,16.17; 2Tim. 2,22b; 1Cor. 10,14.18-22.

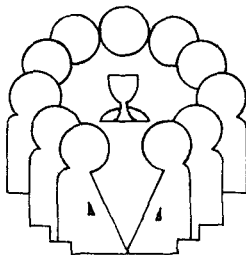
4. Participarea la Cina Domnului înseamnă totodată participarea la **o adunare de laudă și mulțumire**, la care se merge în primul rînd pentru a aduce neapărat lui Dumnezeu, Tatăl, în Isus Hristos, și Fiului lui Dumnezeu, celui răstignit și înviat din morți, laudă și mulțumire ca o jertfă a inimilor și a buzelor noastre. Această presupune existența legăturii neîntrerupte cu Isus și cu adunarea Sa, trăirea în pace și în dragoste unii față de alții. O purtare numai formală, cu o inimă dezinteresată, ar fi nevrednică. Punerea în ordine a unei vieți dezordonate și examenul de conștiință înainte de participare prin mărturisire înaintea Domnului sînt indispensabile.

Mat. 5,23-24; Evr. 13,15; Ef. 3,21; 5,20; 1Cor. 1,8.9; 1Ioan 1,7. 9; Ps. 22,23.25; Osea 14,2; Ps. 100,4; Mat. 26,30; Evr. 2,12; 1Cor. 11,27-31.

5. Sărbătorirea cinei înseamnă totodată **vestire mărturisitoare**

a) înaintea oamenilor 1Cor. 11,26

b) înaintea lumii îngerilor Ef. 3,10

Întrebare: Când are loc Cina Domnului și cine poate lua parte?

99

Răspuns:

1. Cuvîntul lui Dumnezeu nu dă indicații directe cu privire la frecvența frîngerii pîinii. Se pare că la început se făcea zilnic, puțin mai tîrziu în ziua întîia a săptămînii, **ziua învierii Domnului Isus.**

Fp. 2,42; 20,7; 1Cor. 16,2; Ioan 20,19.20.26. Noua orînduire a lucrurilor, prin învierea Domnului, a adus împlinirea și sfîrșitul epocii legii și cu aceasta și întîia zi a săptămînii, duminica, e socotită o zi deosebită și este propusă pentru Cina Domnului. Rom. 10,4.

O sărbătorire a Cinei Domnului repetată numai ocazional sau cu întreruperi mai mari sau mai mici trebuie supusă unei serioase verificări, dacă un astfel de obicei mai corespunde demnității și dorinței Domnului Isus. Luca 22,15.

2. Dreptul de a lua parte la masa Domnului îl are numai **creștinul născut din nou**, care nu susține nici o învățătură greșită și nu are nimic rău în purtarea lui. Vezi întrebarea 94-1. Altfel mărturisirea la Cina Domnului ar fi un neadevăr vinovat. Chiar și participarea în scopul iertării păcatelor ar fi o îndrăzneală nebiblică. Locul adesea citat din Ioan 6,53 se aplică nașterii din nou, nu Cinei Domnului.

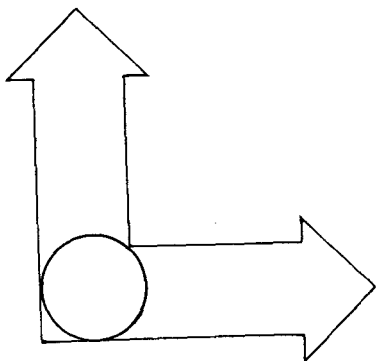
1Cor. 11,27-31; Mat. 5,24; 2Cor. 6,14.15; 1Cor. 5,5-11. 13; 2Ioan 10; Gal. 1,7-9; 2Tes. 3,6.14.15; 1Cor. 3,16.17; Ps. 93,5; 1Tes. 5,22; Tit. 3, 10; 1Tim. 6,20; 4,7.16a; Fp. 20,30; Fil. 2,3; Exod 12,43.

3. Pentru păstrarea curăției Cinei Domnului din punct de vedere spiritual are răspundere nu numai **fiecare participant pentru el însuși, ci toți sînt împreună răspunzători în comun** înaintea Domnului, înaintea lui Dumnezeu și unul față de altul, pentru ca mărturia Domnului Isus, a Cinei Sale și a părtășiei, care își găsesc expresie la masa aceasta, să nu fie necinstite ori să aibă vreo slăbiciune.

1Cor. 5,2.7.8; Apoc. 2,14.

XV.

Despre lucrurile viitoare.

*Lămurire: Prin »lucruri viitoare« înțelegem pro-
rociile Bibliei asupra evenimentelor care încă nu
s-au întâmplat (profețiile).*

*Vorbim de profeții care s-au împlinit deja (de ex-
emplu întâia venire a Domnului Isus în lumea ace-
asta) și de cele care trebuie să se împlinească
(de exemplu, a doua venire a Domnului Isus).*

Aici deosebim:

- 1. Profeții care privesc poporul Israel*
- 2. Profeții care privesc trupul lui Hristos în aduna-
rea actuală a lui Dumnezeu.*

*(Observație: Asupra diferitelor ordini ale mântuirii
și a deosebirii între Israel și adunarea (biserica)
lui Dumnezeu, vezi »Panorama biblică«, care ră-
spunde la întrebările referitoare la aceste pro-
bleme.*

100 Întrebare: Ce este trupul lui Hristos?

Răspuns: Este îmbinarea dumnezeiască a tuturor
celor ce sînt născuți din nou din epoca prezentă a
mântuirii. (vezi întrebarea 84,2a) Dumnezeu a
descoperit taina aceasta apostolului Pavel.

Rom. 15,25; Ef. 1,23; 3,1-12; Col. 1,26.

101 Întrebare: Ce spun profeții Vechiului Testament despre viitorul trupului lui Hristos?

Răspuns: Vechiul Testament nu pomenește de
taina trupului lui Hristos și de aceea nu vorbește
nici de viitorul acestuia.

**Întrebare: Ce a spus Domnul
Isus despre viitorul trupului
Său spiritual?**

102

Notițe

Răspuns: Domnul Isus, cînd a fost pe pămînt, nu ne-a descoperit taina aceasta. El a vorbit, desigur, despre viitorul celor ce vor crede în El. În Ioan 14, Domnul, care se despărțea de ucenicii Săi, le-a spus acestora că va veni iarăși pentru a-i duce în casa Tatălui Său. Ioan 14,1-3.

**Întrebare: Care este
evenimentul cel mai apropiat,
pe care-l așteaptă cei răscumparați?**

103

Notițe

Răspuns: Răpirea Trupului lui Hristos în cer. (1Tes. 4,17)

Trupul lui Hristos trebuie neapărat să fie unit pentru veșnicie cu Capul ceresc, Isus Hristos. (Col. 1,18). Pentru aceasta, trupul acesta (incluzînd și pe cei adormiți în Hristos) va fi răpit în cer (1Tes. 4,15-17). Aceasta este, totodată, sfîrșitul actualei epoci de mîntuire. După aceea, Dumnezeu își reia istoria Sa cu poporul Israel. (Rom. 11,25). Ani și întîmplări deosebite nu ne sînt date. Mai întîi trebuie să se împlinească numărul deplin al neamurilor care trebuie să se întoarcă la Hristos.

Rusalii

Răpirea
Credincioșilor

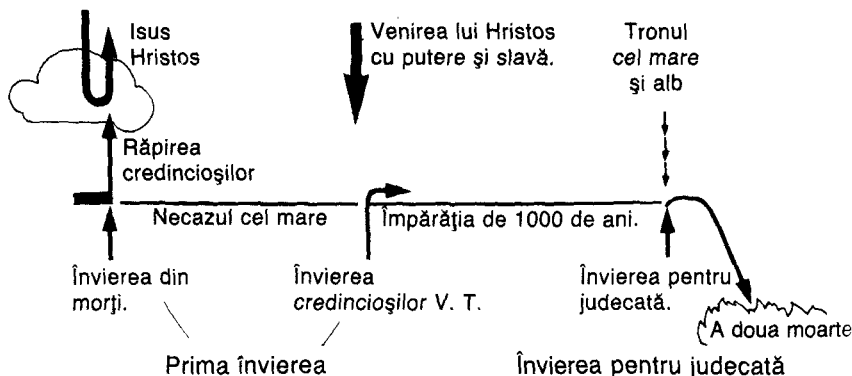
104 Întrebare: Vor avea toți morții parte de înviere?

Răspuns: Da! dar nu toți în același timp. Biblia vorbește de o **primă înviere**, de care vor avea parte »cei drepți« și de o **înviere pentru judecată**, pentru cei care au murit în necredință. (Ioan 5,29; 1Cor. 15,22). Expresia »a doua înviere« nu apare în Biblie.

105 Întrebare: Vor lua parte credincioșii Vechiului Testament la prima înviere?

Răspuns: Da și ei aparțin **primei** învieri, dar nu învierii mădulelor trupului lui Hristos.

Pe aceasta o numește Pavel o înviere dintre cei morți (Fil. 3,11; observația Bibliei Elberfeld) și privește numai pe morții »în Hristos« (1Tes. 4,16). Credincioșii Vechiului Testament înviază la începutul împărăției de 1000 de ani. (Dan. 12,2; Is. 26,19;) Vezi cartea »Panorama biblică« planșa XII.

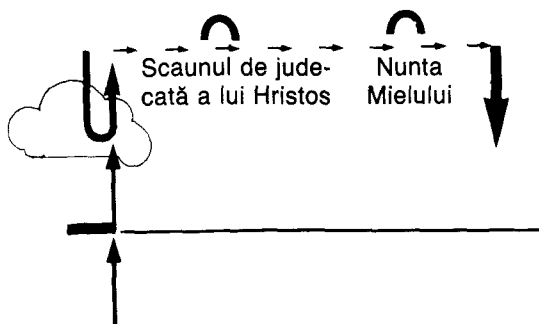

Răspuns: Ca indivizi, nu ca Trup al lui Hristos, se vor înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. (2Cor. 5,10)

Ei nu au să aștepte o judecată care i-ar putea condamna, căci Domnul Isus a purtat judecata lor. Când sînt chemați înaintea **scaunului de judecată al lui Hristos**, ei au deja trupuri noi, de slavă. Dar trebuie »să fie descoperiți«, adică viața lor pămîntească să fie judecată de Domnul. Totul va fi așezat în lumina lui Dumnezeu, în special ceea ce a rămas nearanjat aici. (Rom. 14,10; 2Cor. 5,10)

Cei care au lucrat cu credincioșie vor primi **răsplată** (vezi 2Tim. 4,8; 1Cor. 3,14; de exemplu coroane), iar leneșilor nu li se va da pe deplin răsplata, care li se pregătise. (2Cor. 5,10).

Urmează după aceea »**nunta Mielului**« (Apoc. 19,6-9) Această este o imagine prin care ne este înfățișată cea mai intimă legătură a celor mîntuiți cu Domnul Isus. De asemenea se arată că legătura aceasta e veșnică, de nedesfăcut, deoarece înaintea lui Dumnezeu, căsătoria e indisolubilă. (Mat. 19,6).

107 Întrebare: **Ce se întîmplă după aceea în lumea cerească?**

Răspuns: Se fac marile pregătiri pentru venirea Domnului Isus cu deplină putere aici, pe pămîntul acesta. Atunci, la această următoare venire cu putere și slavă, vor participa și cei mîntuiți, care atunci sînt în cer. (Col, 3,4). Arătarea sau descoperirea Lui înseamnă venirea Sa pe acest pămînt în slavă. **Apoc. 19,11.**

108 Întrebare: **Cînd se va întîmpla aceasta?**

Răspuns: Pentru aceasta trebuie să aibă loc pe pămînt anumite evenimente, care au loc aici după răpire. Sînt evenimentele necazului cel mare și apariția unei puteri și a unei persoane anticristice și, în sfîrșit, mare răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a Domnului Isus ca și războiul împotriva iudeilor care cred în Mesia și împotriva orașului Ierusalim. (Lupta de la Armaghedon Apoc. 16,12-15; 19,11)

109 Întrebare: **Care va fi cel mai apropiat eveniment după răpire?**

Răspuns: Din neliniștea popoarelor apare un om puternic și plin de influență, care va institui un imperiu puternic în cadrul lumii cunoscute pe vremea lui Isus. Acesta va face o pace aparentă la care va participa și poporul Israel. El va încheia un legămînt cu poporul Israel și-i va oferi pace și siguranță.

Dan. 9,27; 1Tes. 5,3.

Întrebare: Cine este acest viitor stăpînitor al lumii?

110

Răspuns: Va fi un om căruia Satan îi va da toată puterea sa; atît pe cea politico-militară, cît și pe cea economică și pe cea economică și religioasă, toate aceste puteri se unesc în persoana sa. (Apoc. 13). Se va așeza chiar în templul din Ierusalim, va desființa cultul jertfelor iudeilor și va spune că acum el este Dumnezeu și toată lumea trebuie să cadă la pămînt înaintea lui și să i se închine. (2Tes. 2,4; Dan. 9,27b; Apoc. 13,8)

Întrebare: Se vor închina credincioșii iudei acestui stăpînitor al lumii?

111

Răspuns: Nu! Ei vor refuza închinarea. Ca urmare, el va rupe legături de pace cu Statul Israel și va omorî pe mulți credincioși iudei. (Dan. 7,21a; 9,27; Apoc. 13,6)

Întrebare: Dar ce zice Dumnezeu la aceasta?

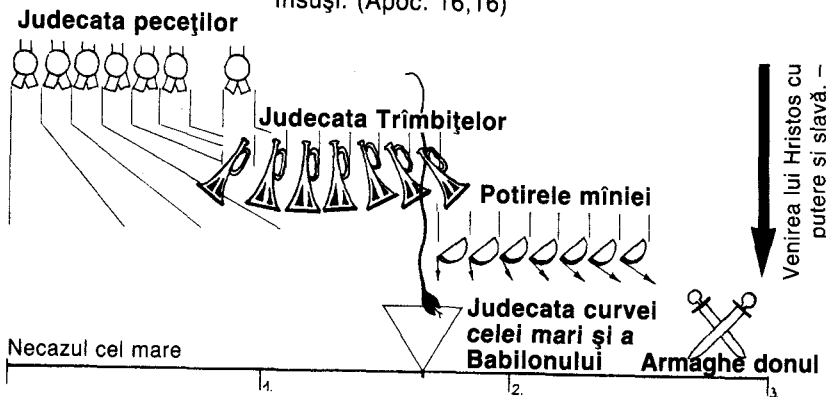
112

Răspuns: În timpul acesta, Dumnezeu aduce judecata Sa asupra tuturor oamenilor, îndeosebi asupra acestei puteri anticristice. Încep zilele mîniei lui Dumnezeu, vremea Necazului cel mare.

113 Întrebare: Ce fel de judecăți sînt acestea?

Răspuns: Apocalipsul descrie cum se succed aceste judecăți:

1. **Judecățile peceților** (Apoc. 6)
2. **Judecățile trâmbițelor** (Apoc. 8)
3. **Potirele miniei** (Apoc. 16)
4. **Judecata curvei celei mari și a Babilonului** (Apoc. 17-18)
5. **Bătălia de la Armaghedon**, cînd vine Domnul Însuși. (Apoc. 16,16)

Notițe

114 Întrebare: Intră și poporul Israel sub judecata lui Dumnezeu?

Răspuns: Da, pentru Israel se apropie **vremea strîmătorării lui Iacov** (Ier. 30,7), care mai este numită și »vremea marei strîmătorări«. (Dan. 12,1; Mat. 24,21)

După afirmația proorocului Daniel, vremea aceasta durează o săptămînă de ani, adică 7 ani, care se împart în două perioade de cîte trei ani și jumătate. În primii trei ani și jumătate, legămîntul ultimului dictator al lumii cu Israel se menține (Dan. 9,24). După aceea el va rupe legămîntul acesta (Dan. 9,27b) astfel că ultimii trei ani și jumătate vor aduce asupra lui Israel cele mai grele prigoniri (Apoc. 11,2; 13,5: 42 de luni: strîmtoarea lui Iacov: Ier. 30,7)

Întrebare: Care va fi ieșirea din această mare strîmtoare? 115

Răspuns: Dictatorul întregii lumi – pe care Biblia îl numește »Fiara« (Apoc. 13,1) – cu ajutorul lui Satan, care atunci va fi aruncat din cer pe pămînt (Apoc. 12,9), va chema pe toți împărații pămîntului la un mare război împotriva Ierusalimului și împotriva poporului lui Dumnezeu, chiar împotriva lui Dumnezeu Însuși (Apoc. 16,13). Armatele potrivnice lui Dumnezeu se vor aduna în cîmpia Meghido, lîngă orașul Armaghedon. O parte din trupe pătrund în Ierusalim. Atunci va veni Domnul Isus din cer cu oștile Sale cerești și va lovi pe inamici, nimicindu-i. El Însuși va apare pe Muntele Măslinilor cum fusese profețit mai dinainte. (Zah. 14,4; Fp. 1,11)

Atunci Domnul va întemeia **împărăția Sa pămîntească, a păcii, împărăția de 1000 de ani**, în care va domni cu adevărat pacea și siguranța. Is. 32, 17; Ier. 23,6; 33,16; Osea 2,18; Zah. 14,11).

Întrebare: Cine va participa la împărăția de 1000 de ani? 116

Răspuns: Toți cei ce vor crede în Mesia din Israel și din celelalte popoare. (Rom. 15,9-12; Is. 60,3; Ier. 4,2; Mica 4,2; Zah. 2,11; 8,22). Iudeii credincioși, în vremea strîmtoării, vor vesti Evanghelia despre împărăția lui Isus care va veni (Mat. 24,14). **Și mulți oameni vor crede în mesajul acesta.** În Apocalips 7,9 etc. vedem ceata aceasta a celor mîntuiți dintre neamuri.

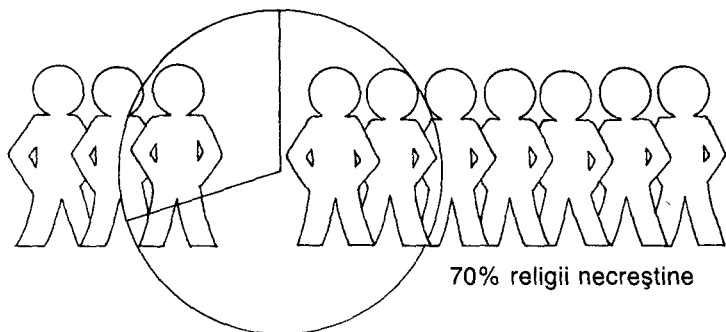
117 Întrebare: Vor intra în Împărăția de 1000 de ani toți oamenii care vor supraviețui marea strîmtoare?

Răspuns: Toți oamenii dintre neamuri vor apare înaintea Judecătorului Isus Hristos, în Ierusalim. El va hotărî atunci dacă vor intra în împărăție ori for fi osîndiți. (Mat. 25,31-46; Marcu 16,15,16; Ioel 3,12)

Acțiunea aceasta se cheamă »judecata celor vii«, în contrast cu judecata celor morți. (Apoc. 20, 12) Cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor fi judecate de cei 12 apostoli (Mat. 19,28)

118 Întrebare: Vor fi mîntuiți și oameni din așa-zisele popoare creștine?

Răspuns: Cuvîntul lui Dumnezeu nu spune nimic în privința aceasta. Vor fi în primul rînd cei care încă nu vor fi auzit pînă atunci vestea despre Isus Hristos, Împăratul lumii, care va veni (Is. 52,15). Momentan, 70 % din întreaga populație a lumii aparține unor religii necreștine.

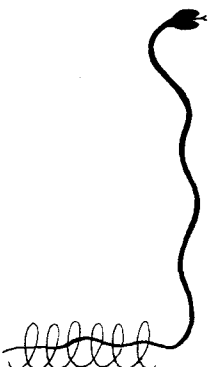
**Întrebare: Care sînt semnele
deosebite ale Împărăției de
1000 de ani (numită și mile-
nară?)**

119

Răspuns:

1. **O împărăție a lumii**, care cuprinde întreg pămîntul (Dan. 7,13-14).
2. **Stăpînitorul dumnezelesc al lumii**: Isus Hristos, Prinț al păcii, împărat, judecător și preot într-o singură Persoană (Ps. 2; 8,6; 96, 10; 110,4; Is. 9,6.7). Jahve (Domnul) conduce în Isus Hristos.
3. **Durata împărăției**: 1000 de ani (Apoc. 20,4)
4. **Împărăție fără arme** (Is. 2,4).
5. **Ierusalimul, reședința marelui Împărat** (Ps. 48,2; Ier. 3,17; Mat. 5,35) cu templul, casă de rugăciune, pentru toate popoarele (Is. 56,7). Acolo sînt scaunele de judecată (Ps. 122,5; 96,10.13; 67,4).
De acolo va ieși Legea (Is. 2,3; Mica 4,2).
6. **Israel va fi cel mai mareț popor și va avea conducerea** tuturor neamurilor (Deuter. 26,19; Ps. 47,3; Dan. 7,27).
7. **Pămîntul va fi plin de cunoștința slavei lui Jahve** (a Domnului) (Hab. 2,14).
8. În vremea aceasta, **Satan este legat** (Apoc. 20, 1-3).
9. **Blestemul este luat de pe pămînt** (Apoc. 22,3), de aceea e pace între animale (Is. 11,6; 65,25). Pămîntul își va da rodul pe deplin (Ps. 65,9; 72,16; Ioel 2,19.24; Zah. 8,12).
10. **Păcatul și moartea nu vor mai stăpîni**. Oamenii vor putea, desigur, să păcătuiască, dar nu va mai fi nevoie. Cei dreți vor trăi 1000 de ani (Is. 25,8), dar cei nelegiuți vor fi spulberați în fiecare zi, prin moarte (Ps. 101, 8; Is. 65,20; 66,24).

120 Întrebare: Care este rostul Împărăției de 1000 de ani și din ce cauză se sfârșește?

Răspuns: Ea servește drept dovadă a incorijibilității firii omenești păcătoase. După împărăția de 1000 de ani, Satan va fi dezlegat, căci și oamenii care s-au născut în împărăție trebuie încercați. Diavolul va reuși să înșele pe mulți din acești oameni, pe care-i va duce în război împotriva lui Dumnezeu, a lui Isus Hristos și a cetății lui Dumnezeu. Atunci cade focul lui Dumnezeu din cer și nimicește pe cei răzvrățiți. Apoi diavolul va fi aruncat în iazul de foc (Apoc. 20,7-10).

Deci împărăția de 1000 de ani nu este starea de desăvârșire, căci atunci omul încă va mai putea păcătui.

121 Întrebare: Ce se întâmplă cu morții care n-au apucat prima înviere, care este a vieții?

Răspuns: Aceștia, »la sfârșitul lumii« vin la învierea judecării în fața tronului alb. Pe el stă judecătorul lumii, Isus Hristos, căruia Tatăl i-a dat tot dreptul de judecată (Ioan 5,22.27). Cărțile deschise dau mărturie despre faptele oamenilor care trec în veșnicie neîmpăcați cu Dumnezeu. Măsura pedepsei e stabilită după faptele lor rele și bune. Și ei primesc o judecată dreaptă. Pentru verificare, se află acolo și cartea vieții. În ea sînt scrise numele celor ce au intrat în viața veșnică. »Dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.« (Apoc. 20,15) (vezi și întrebările 104 și 105).

Întrebare: Va mai exista pentru cei pierduți vreun prilej de mîntuire?

122

Răspuns: Asupra acestui lucru, Cuvîntul lui Dumnezeu nu spune nimic. Se menționează durata judecății, ca veșnică. În textul original al limbii grecești, »veșnic« înseamnă »eonic«, de la »eon« care înseamnă: epocă, eră, veac. Biblia nu cunoaște nici o învățătură cu privire la iertarea păcatelor tuturor oamenilor în veacurile de mai târziu. **Acum** e vremea hotărîrii pentru viața veșnică.

Întrebare: Ce se va întîmpla cu pămîntul?

123

Răspuns: Pămîntul va fi nimicit.

Mat. 24,35; Marcu 13,31; Luca 21,33; 2Petru 3,12; Apoc. 20,11.

Întrebare: Dar unde rămîn cei dreți care n-au luat parte la răzvrătirea lui Satan?

124

Răspuns: Dumnezeu face un cer nou și un pămînt nou (2Petru 3,13; Apoc. 21,1), și El Însuși va locui cu oamenii. Apoc. 21,3

Întrebare: Pentru ce trebuie să fie înoit și cerul?

125

Răspuns: O parte din cer a fost murdărită prin prezența lui Satan (Apoc. 12,7-8), de aceea noua creație a cerului.

